

GROOVE

Nummer 1 • 2002 | Sveriges största musiktidning

RIGHTEOUS
BOY

The Strokes

Kid6o6

St. Thomas

Sondre Lerche

Koop

Rick Astley

Popstad

Musik är bättre än sex

Jag lyssnar på musik minst sex timmar varje dag, men inte som bakgrundsbrus från radion utan som aktivt valda skivor ur min samling. Jag verkar inte kunna få nog av musik. Därför jobbar jag med Groove, den ger ett naturligt utlopp för intresset som gränssar till besatthet. Människor kan jag irriteras av, hemstadens gator kan te sig gråa och trötta men musiken finns alltid med som trogen och välkomnande sängkamrat.

Artister som lyckas med konststycket att släppa fantastiska skivor, blåsa bort publiken live och även skriva texter som innehåller både allvarliga budskap och humor beundrar jag omåttligt. För mig innebär det att The (International) Noise Conspiracy och The Latin Kings upphöjs till konstnärer med krav att älskas av alla människor.

TINC:s senaste platta *A New Morning* är ruggigt bra, men nyligen köpte jag debuten *Survival Sickness* som rockar om möjligt ännu hårdare. TINC sammansmålar boogie, rock, soul, punk och politisk medvetenhet till ett fordon som inte kan stoppas.

TLK är oantastliga, de har växt in i rollen som en vital och imperiebyggande institution i svensk hip-hop. Dessutom släpper TLK:s toastare Daddy Boastin sin debutplatta *Efterlyst* i slutet av februari. Den är både lekfull och pragmatisk. Och den svänger nåt hysteriskt.

Artister som dessa finns att läsa om i Groove, hoppas du inspireras lika mycket som undertecknad.

chefred@groove.st

Koop	sid. 5
Tre frågor till Rick Astley	sid. 5
"Äkta musikjournalist"	sid. 5
Sondre Lerche	sid. 6
"John eller Paul? George!"	sid. 6
St. Thomas	sid. 7
Ett subjektivt alfabet	sid. 7
The Strokes	sid. 9
Kid606	sid. 11
Righteous Boy	sid. 12
Popstad	sid. 14
Bokrecensioner	sid. 16
Albumrecensioner	sid. 19
Vinylrecensioner	sid. 20
Demorecensioner	sid. 22

Sondre Lerche

sid. 6

The Strokes

sid. 9

Kid606

sid. 11

Righteous Boy

sid. 12

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Bokredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, foto@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B.

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, Henrik Ragnevi

Grooveredaktion

Mats Almegård	Robert Lagerström
Dan Andersson	Per Lundberg G.B.
Gary Andersson	Björn Magnusson
Sarah Cooper	Thomas Nilson
Jonas Elgemark	Thomas Olsson
Mattias Elgemark	Max Sarrazin
Fredrik Eriksson	Daniel Severinsson
Moa Eriksson	Magnus Sjöberg
Felix Gebhard	Peter Sjöblom
Johannes Giotas	Mathias Skeppstedt
Annica Henriksson	Henrik Strömberg
Charlotta Holm	Evalisa Wallin
Therese Karlsson	Ebba von Sydow

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Omslag: Righteous Boy av Johannes Giotas

För icke beställt material ansvaras ej.

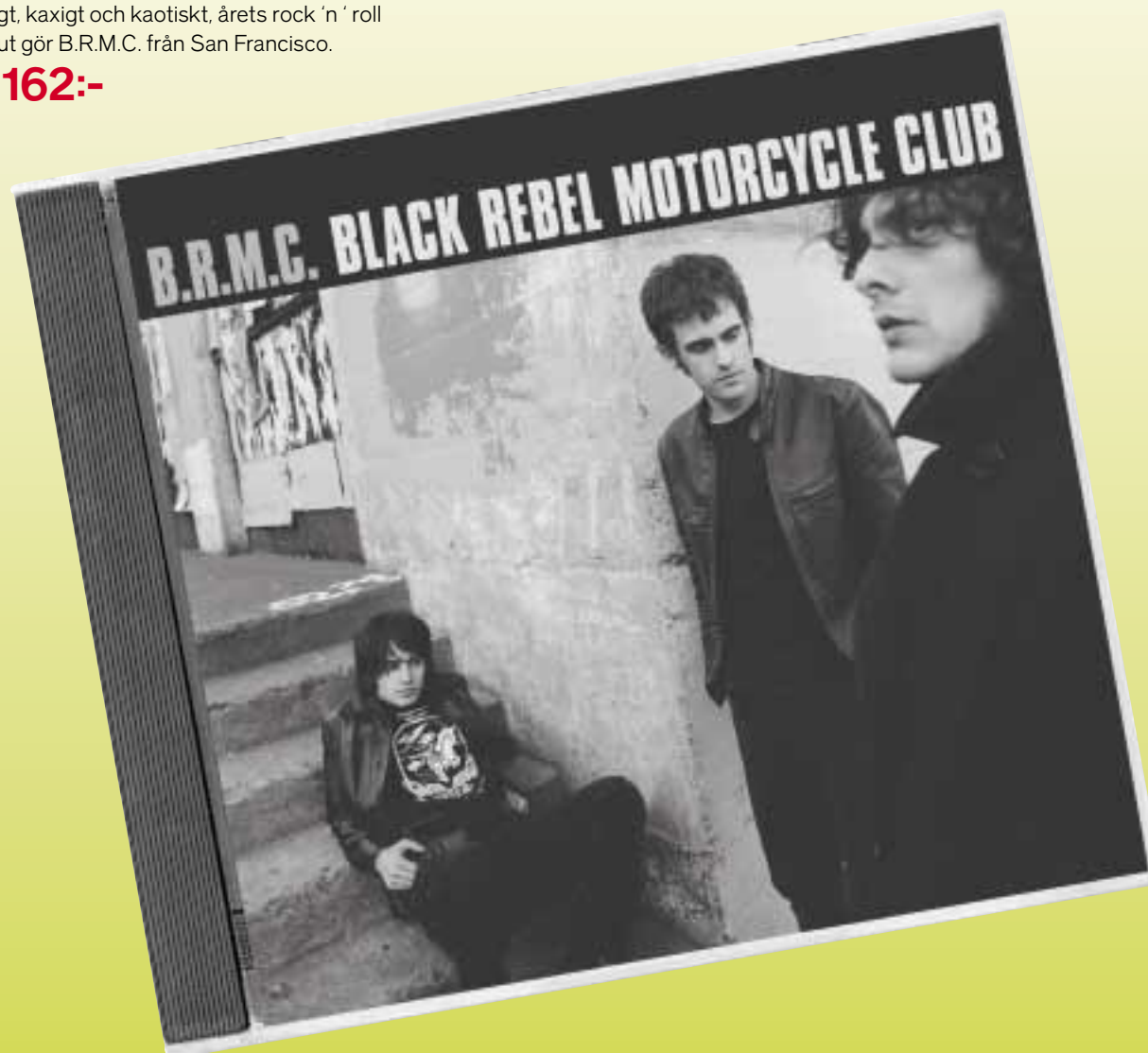
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 75 000 ex.

ISSN 1401-7091

B.R.M.C. Black Rebel Motorcycle Club
Röjigt, kaxigt och kaotiskt, årets rock 'n' roll
debut gör B.R.M.C. från San Francisco.

CD **162:-**

B.R.M.C – Sanslöst bra rock 'n' roll!

...februari på border

Tiamat

Judas Christ

"Judas Christ" tar dom tillbaka till den tron de satt på för något år sedan när deras musik rönte toppplaceringar och idel lovord. Deras sjunde album är fylld med de bästa låtarna bandet någonsin skrivit. Inspelad av Lars Nissen i Köpenhamns Puk Studio och resultatet är fantastisk!

King Diamond

Abigail II

Plattan heter Abigail II - The revenge, är en helt ny studioplatta där de efter 15 år fortsätter sin historia om familjen La Fey! Och vassare än detta har bandet inte varit tidigare! Metal av rätt snitt...det råkar!

VNV Nation

Futureperfect

På "Futureperfect" fortsätter bandet att utveckla sitt koncept som givit dem den ledande position de i dag befäster. Starka och genomarbetade dansanta melodier och eftertänksamma texter. VNV Nation utvecklar synth-musiken vidare in i 2000-talet.

2001 Collected Recordings

Lloyd Cole

En box för fans och de som missat hans sista platta. I denna 4CD-box finns; The Negatives (med en extra låt - den s.k. engelska version), nya Etc, nya Plastic Wood och en exklusiv liveplatta kallad Loaded som är inspelad under turnén 2001, innehåller 16 låtar, och finns endom i denna box.

Jessica Winnberg

To You Friends & Heroes

Jessica har tagit västkusten med storm! Nu är det dags för resten av Sverige. Årets debutant enligt GT. Musiken Jessica gör är vacker och egen - minst lika bra som Stina Nordenstam. Lex.

Bis

Return to Central

Japp efter 2 framgångsrika album på Wipe så har nu Bis hamnat på Arthurl records och på denna nya platta lever de ut sina 80-tals popdrömmar fullt ut. Så alla vänner av såväl Saint Etienne som Ladytron & Stereo Total & alla 80-tals retro ha r något att hålla kär på den här plattan.

Cornelius

Port

8 av 10 i feber. Den perfekta blandningen av Indiepop och modern klubb-musik. "Inget popalbum har gjort mig på så gott humör sedan The Avalanches debutalbum." Andres Lokko Peter/Expressen

Sven Zetterberg

Let Me Get Over It

Den största mannen på den svenska blues-scenen, Sven Zetterberg, kompas av Krocknot Gren & Blue weather. Dessutom glösts albumet av namn som Tommy Cassenar och Pelle Plano.

BORDER
MUSIC

www.border.se tel. 031-190000 fax 031-191509

CD SPECIALISTEN
SKIVHUGGET

MEGAHERTZ
M

MIX
MIX

pet sounds

BEN&ANS

...alltid steget före

Koop

text: Mats Almegård
bild: Felix Gebhard

Skjuter från höften

Om solon, punkig jazz och ett tätt samarbete.

I dagarna kommer uppföljaren till den fem år gamla debuten. Nya *Waltz for Koop* har varit klar sedan december 2000. Där tar Koop sig tillbaka till rötterna och redan skivans längd på 35 minuter är en medveten anspelning på äldre tider – innan CD-skivan pressade upp spellängden till sjuttio minuter. Dessutom anspelar titeln på Bill Evans jazzklassiker *Waltz for Debby*, som Monica Zetterlund spelade in som *Monikas vals*. En viktig referens eftersom Magnus Zingmark och Oscar Simonsson ville göra den bästa svenska jazzskivan sedan 1964.

Duons kännetecken är varm, organisk jazz med skön swingrytm. På *Waltz for Koop* kombinerar de klassisk femtiotalsjazz med det bästa inom dagens klubbmusik.

– Dagens renodlade jazz är bara fokuserad på solon och det är så jävla trist. Jag menar – varför solar de inte direkt? Varför gör de en låt? Vi vill tillbaka till den tid då jazzen var punkig och inte en uppvisning i teknik.

Som vanligt har Magnus och Oscar gjort allt tillsammans: komponerandet, större delen av textskrivan-

det och produktionen. Det ständiga samarbetet har även gett gruppen dess namn. Koop är en förkortning av Kooperation och står inte enbart för Kooperationen mellan Magnus och Oscar, utan även med gästmusiker. Olika musikstilar kombineras och på första skivan samverkade sång och musik till en tät ljudväv. Fast det sist-

nämnda "samarbetet" har blivit annorlunda. På nya skivan är sången mer central vilket gör att musiken låter mer live än programmerad.

– Nu vet vi vad som är viktigt och vad som är detaljer. Sången är viktigast och putsar man för mycket på den kan det bli sterilt. Vi har valt att skjuta mer från höften den här gången.

tum att jag inte ens har mina skivor i bokstavsordning!

Så även om jag är bra på att klä ut mig till en äkta musikjournalist (med svarta fyrkantiga glasögon och Clarksskor) är jag längst inne bara en liten teaterpa. Jag använder mig av musiken för att spela ut olika sidor av mig själv. Om jag är ensam och deppad finns det inget bättre stöd än Morrissey. Kärlek smakar alltid bättre med en krydda Supremes eller Serge Gainsbourg i bakgrunden, för att inte tala om vilka höjder Dexters Midnight Runners eller White Stripes kan ta en till en fredagskväll. Liza Minellis röst tar mig till ett dekadent Berlin medan Ed Harcourt tar mig ända till Shanghai. Madonnas 80-tals skivor tar mig hela vägen tillbaka i tiden till den dagen

då min bästis och jag sjöng *Like a Virgin* med pappersstrutar under Bh:n.

Och det är därför popmusik är så fruktansvärt jävla spännande. Den förflyttar mig runt i världen och tiden och gör mig både till en bättre och sämre människa. Precis som en roman eller en pjäs ger den en inblick i andra människors tankar.

Riktigt bra popmusik är den som håller längst. Men därmed ska man inte förakta den flyktiga njutning en välproducerad pojkbandslåt kan ge.

Detta är anledningen till att jag skriver om musik.

Och om jag dessutom kan hjälpa någon att hitta den där skivan som räddar en att från att drunkna i ångest en mörk höstkväll

Tre frågor till...

Rick Astley
som inte ser ut att ha åldrats en dag sedan åttiotalet.

Vad har du gjort sedan du senast släppte en skiva 1993?

– Jag hoppade av popstjärnelivet för att jag ville vara en riktig pappa. Det kändes viktigare att vara närvarande när min dotter växte upp än att resa runt och göra promotion för någon skiva. Och min karriär betydde ingenting för mig längre. Jag hade ärligt talat knappt brytt mig om jag hade toppat listorna igen.

Och du behövde inte pengarna?

– Nej, jag har pengar och det är något som jag verkligen är tacksam över. Folk frågar mig om mina minnen från popstjärnetiden och, visst, jag har en massa fantastiska minnen, men de betalar inte gasräkningen...

Pete Waterman brukade hävda att *Never Gonna Give You Up* skrevs på tre och en halv minut. Tar du längre tid på dig när du skriver låtar själv?

– Inte nödvändigtvis, ibland är det så det fungerar. Jag slår vad om att många av U2:s låtar skrevs lika snabbt. De har enkla ackord och ganska enkla, om än väldigt bra, melodier. *I Still Haven't Found What I'm Looking For...* hur svårt var det att skriva den egentligen?

Thomas Nilson

Äkta musikjournalist

– I början när vi träffades trodde jag att du skulle kunna massa om musik, säger min pojkvän och stönar över ännu en världsberömd soulartist som jag inte känner igen. Så som ny krönikör i Sveriges största musiktidning är det kanske lika bra att lägga korten på bordet direkt. Nej, jag kan inte rabbla upp årtal, skivbolag och artisters personnummer. Nej, jag samlar inte på vinylskivor med obskyra indieband tryckta något speciellt årtal. Jag går inte heller runt och grubblar hela dagarna om vad Belle and Sebastian kan tänkas använda för slags gitarrer eller hårspray. Och till er allas bestörtning kan jag tillägga det hemska fak-

eller får en att inse hur mycket man älskar någon. Då är jag bara tacksam.

"If I can't dance to it it's not my revolution" – Emma Goldman

Moa Eriksson
moa@groove.st

Sondre Lerche

text: Annica Henriksson
bild: Sarah Cooper

Ärliga blå ögon

Nej, helt normalt är det inte att en osnuten tonåring från Norge kan komponera något så vackert som *Faces Down*. Men Sondre Lerche är inte helt normal.

Bergen ligger på Norges västkust och dialekten där skiljer sig märkbart från den norska vi är van vid att höra. Att den bergenska klangen är vackrare blir jag varse när Sondre Lerche öppnar munnen.

– När jag var yngre skrev jag på norska, men jag gillar inte att sjunga på norska och speciellt inte på min dialekt. Och det skulle bli dumt om jag skulle lägga på Oslo-dialekt.

Han sitter med armbågarna på cafébordet, håret är rufsigt och ögonen isblå. Jag kan inte låta bli att förvånas över att det är den här killens skiva jag lyssnat på det senaste dagarna. Sina blott 19 år och ringa kroppshyddad till trots besitter Sondre en sångröst som påminner om David Bowie, Elliott Smith och Jeff Buckley. Och att bli jämförd med dem har normannen ingenting emot så länge ingen anklagar honom för att vara en kopia. Själv känner han samhörighet med folk som gör experimentell pop. Han identifierar sig gärna med Elvis Costello, Beck och Prefab Sprout på grund av deras sätt att tänka, deras attityd.

Debutalbumet släpptes alldeles nyligen i Sverige, medan det i hemlandet varit ute sedan september förra året. En viss del av materialet har redan några år

på nacken och *Faces Down* låg klar redan 2000. Albumsläppet sköts fram då Sondre först ville avsluta sina studier. Första singeln, Beatles-doftande *You Know So Well* hamnade högt upp på både försäljnings- och radiolistan. Han har figurerat i ett flertal norska tidningar och blivit utsedd till Norges nya pophopp, till hans stora förtret. Rollen som plastig popstjärna lockar inte. Musiken är det viktigaste, inte hans ålder och inte hans utseende. Det går samtidigt inte att vifta bort att han som 8-åring lärde sig spela klassisk gitarr och skrev egna låtar redan i början av tonåren, inspirerad av Bowie och Morten Harket's soloalbum.

Skivan som förändrade Sondre Lerches liv var The High Llamas *Hawaii* från 1996. Att frontfiguren Sean O'Hagan några år senare skulle arrangera stråkarna på *Faces Down* medan han själv vilade på en madrass i O'Hagans studio var ingenting han ens drömt om.

– Producenten H.P. Gundersen spelade upp min demo för Sean och han gillade den och gjorde sedan stråkararrangemangen på tre låtar. Det är ju helt sjukt alltså, att få sådan respons av en musiker man verkligen gillar!

Men *Faces Down* rymmer mycket mer

rade åt en sak, just det; George musikräddaren är död. Time, People Magazine, Rolling Stone, Uncut, Us, Entertainment Weekly, Guitar World, Guitar Magazine, Guitarists R Us, med flera gav allihopa ut speciella George-nummer.

Men, okej, George var bra så varför klagar jag. Jo, svaret är enkelt. Joey Ramone dog också förra året och likaså John Lee Hooker. Och hur många framsidor eller specialnummer fick dom? Inga. Noll. Och kom inte och försök att tala om för mig att de betydde mindre för musikutvecklingen än George Harrison.

John Lee Hooker hade släppt en elva-tolv plattor innan George Harrison var född. Ramones släppte fyra plattor för varje soloskiva George klämde ur sig. Och medan George spelade två shower om året och inga alls de sista åtta åren, så spelade Ramones 150 sho-

er om året tills de bröt upp. Och John Lee spelade på en klubb kvällen innan han dog. George Harrison såg sig inte ens som musiker, nej George var en trädgårdsmästare. Och de sista åtta åren, medan Joey och John Lee fortsatte att inspirera och slita, låg George på knä i sitt grönsaksland utanför sitt isolerade kråkslott, långt från både verklighet och musikbransch. Inte för att jag tycker det är något fel med det, men det är lite oräddvinst att nån som inte ens spelade musik längre, eller för den delen ansåg sig vara en musiker, får mer uppmärksamhet än två musiker som både skapade och definierade en musikstil. Skulle nio av tio punkband ens finnas idag utan Joey Ramone? Och skulle Tom Petty, Mick Jagger, Sheryl Crow och de andra ens spela musik om John Lee Hooker aldrig funnits? Jag kan lova att de skulle det utan George Harrison. Men

– Jag tror att norsk musik har blivit bättre, men samtidigt har den alltid haft svårt att slå i Sverige. Vi i Norge har alltid lyssnat mycket på svensk musik, medan svenskar kanske har fördomar om norsk. Men jag tror att det mest varit problem med den norska musikbranschen. Utomlands har de bara hört talas om A-ha och Aqua-Lene. Nu finns det väldigt självständiga band som gör musiken helt själva och det är så bra att till och med svenskar gillar det.

han skulle inte ha blivit den han blev utan John Lee Hooker – det är då säkert. Och fortsätter utvecklingen så här skulle det inte förvåna mig om Alien Ant Farm och Limp Bizkit får parker dedikerade till sig, hockeyarenor döpta efter sig och statyer medan Trent Reznor, Joe Strummer, Tom Waits, Lee Perry och Britney Spears inte får skit. Ska det verkligen behöva vara så?

Mathias Skeppstedt
ms@groove.st

John eller Paul? George!

Så alla hade alltid George Harrison som idol. Inte John Lennon. Inte Paul McCartney. Och absolut inte Ringo Starr. Nej, George Harrison var The Beatles. George Harrison inspirerade unga och fick dem att starta band, att se en väg ut ur tristessen. Nja, inte riktigt. Men man skulle kunna tro det när man läser all press efter hans död. För George var Gud. Inte nog med att alla stora stjärnor har delat med sig av sina George-historier, de erkänner också vilken stor inverkan han hade på deras karriär, musik och på deras liv. Men jag har svårt att se Mick Jagger få nån inspiration från George, eller ta några Hare Krishna-råd från honom. Vad har vi mer då, jo här i USA älskar tidningarna att ge ut specialnummer dedike-

St. Thomas

text: Dan Andersson
bild: Therese Karlsson

”Vi var opretentiösa och folk gillade det”

Det var med Elliott Smith det började.

Året var 1997 och Thomas Hansen var 21 när *Either/Or* släpptes.

En gitarr, en fyrakanalsbandspelare och fyra år senare har St. Thomas precis kommit hem efter den första Europaturnén med andra skivan *I'm Coming Home*.

– Entusiastiska människor, säger Thomas Hansen när han ser tillbaka på sin första spelning som St. Thomas.

Utanför faller snön över centrala Oslo en mörk eftermiddag i slutet av november. Thomas och Espen Mellingen, gitarrist i kompbandet The Magic Club, tar igen sig med varsin öl på Justisen. Två dagar tidigare kom de tillbaka från den två månader långa turnén och har inte hunnit varva ned.

På andra sidan gårdsporten ligger Paragrafen. För snart två år sedan debuterade Thomas där under sin pseudonym, inspirerad av ett e-mail från en kamrat, tillsammans med de första av mer än 40 musiker som sedan dess passerat genom leden i The Magic Club.

– Vi var så dåliga på att spela då. Men vi var opretentiösa och ärliga och folk gillade det, minns Thomas.

Endast 40 personer fanns i publiken den kvällen. Espen var en av dem.

– Jag gillar Thomas. Han är så ärlig. Sympatisk, säger Espen.

– Sympatisk är bra, säger Thomas.

Mindre än 500 meter bort, en högersväng ut på Grensen, ligger rockklubben So What. Klubben ägs av Claes Olsen, som dessutom driver St. Thomas skivbolag Racing Junior. Det var efter en spelning med Emily Lang, Thomas dåvarande band, på So What som Claes först fick upp ögonen för Oslobons talang för sorgsen country-pop och cowboymytologi.

– Han sa att det var en av de bästa konserterna han sett någonsin. Han grät efteråt, ler Thomas bakom sitt öglas.

– Det var väldigt bra. Det är inte ofta man får den där känslan att det sitter på en gång, att låtarna fastnar direkt, minns Claes.

Då var St. Thomas bara ett sidoprojekt. Ett halvår senare hade Emily Lang splittrats och Thomas hade på egen hand, med hjälp av en fyrakanalsbandspelare, färdigställt sitt första album. *Mysterious Walks* kom ut i oktober 2000. Därefter tog det fart.

Framför sig har Thomas två kuvert. I det första ligger en lista över alla radiospelningar som *Cornerman*, första singeln från andra skivan *I'm Coming Home*, fått. Sedan den släpptes i juni har låten legat fem veckor på topp 10 i Norge. Den går till och med att ladda ner som ringsignal.

I det andra ligger en polisanmälan från Amsterdam, en souvenir efter att bandet en kväll under turnén glömde låsa dörren till sitt hotellrum och blev av med både kreditkort och kontanter.

Strax innan de gav sig iväg skrev St. Thomas historia som första skandinaviska artist på det anrika tyska skivbolaget City Slang.

– Jag är såhär!
Thomas viftar med armarna i luften som Richard Nixon.

– När de norska tidningarna skulle skriva om det stod jag så på bilderna. Det är otroligt kul, skrattar Thomas.

– Vi är jättestolta, säger Espen.

– Det kom helt ur det blå. Vi fick ett mail från chefen i Tyskland. ”You have created a masterpiece. An ingenius record. We must release this.” Och de är verkligen ett av de bästa skivbolagen. Se bara på Calexico och alla andra band som vi älskar, säger Thomas.

Trots att Thomas nyss kommit hem är han redan på språng. En vecka senare flyttar han tillsammans med sin gitarr och sina Palace-skivor till Berlin för att skriva låtar till en tredje skiva. Förhoppningsvis kommer inspelningarna igång till sommaren. Får han som han vill, talas det om att flyga bandet till Tucson, Arizona, för ett samarbete med medlemmar ur nyss nämnda Calexico.

Men under våren är det fortfarande *I'm Coming Home*, som släpptes i Europa den fjärde februari, man kommer att koncentrera sig på.

– Turnera, turnera, turnera, suckar Espen och tar en klunk öl.

– Det kommer att bli spännande, säger Thomas.

a

ett
subjektivt
alfabet

HASIL ADKINS

Hasil ska visst bo i en husvagn tillsammans med en svart schäferhona vid namn Igor någonstans utanför Charleston i West Virginia, USA. Hasil Adkins, eller **The Hunch**, hörde **Jimmy Rodgers** och **Hank Williams** ur radioapparaten och blev trollbunden. Under femtioalet gav Hasil Adkins ut en rad singlar på olika bolag och blev kult i i Europa. **The Cramps** "hittade" honom på åttiotalet och ett samarbete inleddes. Förra året skulle han ha kommit till Hultsfred men dök aldrig upp. På hans skivbolag Fat Possum i Mississippi har de ingen aning om var han är. Förmodligen sitter han där i sin husvagn och tittar på **Pamela Anderson** och **Tommy Lee**-filmen, sippar vodka och drömmer om att det var femtiotal igen. PLGB

APHEX TWIN

Långhårig musiker från Cornwall i sydvästra England. Den animerade videon till hans första större kommersiella genombrott, singeln *On*, regisserades av **Jarvis Cocker**, sångaren i indiebandet **Pulp** som en gång visade rumpan för **Michael Jackson**.

Aphex Twin, även känd som **Richard D James**, är nominerad i kategorin "British male solo artist" i 2002 års Brit Awards, tillsammans med folk som **Elton John** och **Craig David**. HS

ARRESTED DEVELOPMENT

Den dussineta starka gruppen från Atlanta, Georgia blandade hiphop, blues och soul och var emot allt dumt som knark och taskig kvinnosyn. Med ett vårdat språk och visioner om en bättre värld blev Arrested Development en motpol till pistolviftande gaphalsar. Deras debut *3 Years 5 Months & 2 Days in the Life of...* blev i det allra första numret av tidningen Pop utsett till 1992 års bästa skiva. Idag håller den inte lika bra, men den Grammyvinnande hiten *Tennessee* är fortfarande en banger. *Tennessee* blev svängig trots att den lilla snubben som kallar sig krumelur och tidigare hette **Prince** ville ha en hel bunt pengar för att de skulle få sampla hans utrop i låten *Alphabet St* från 1988.

1996 splittrades Arrested Development, men i mars 1999 återförenades de för en spelning på hemmaplan. Rykten går att de spelar in ett nytt album som skulle bli deras tredje. 1994 släppte de *Zingalamaduni*. BM

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

IMMORTAL
"SONS OF NORTHERN DARKNESS"

Norska black metal kungarna Immortal är tillbaka med nytt stenhårt album med suverän production av Peter Tägtgren (Hypocrisy, Pain).

NB 6122 / NUCLEAR BLAST
 RELEASE: 4 FEBRUARI

SQUEALER
"UNDER THE CROSS"

Squealers bästa och tyngsta album hittills. Välspelad metal producerad av Andy Sneap (Machine Head, Testament, Nevermore och Kreator).

AFMCD 49 / AFM RECORDS
 RELEASE: 4 FEBRUARI

RUNNING WILD
"THE BROTHERHOOD"

Rock'n'Roll och hans pirater är tillbaka med ett 64 minuter långt högenersigt heavy metal album i toppklass.

74321 911992 / G.U.N.
 RELEASE: 25 FEBRUARI

THEATRE OF TRAGEDY
"ASSEMBLY"

Mörk och tung goth metal från norska Theatre Of Tragedy. "Assembly" är skivan Garbage skulle vilja våga göra!

NB 7112 / NUCLEAR BLAST
 RELEASE: 4 MARS

STORYTELLER
"CROSSROAD"

Episk och mäktig power metal i samma anda som tidiga Helloween och Blind Guardian.

NFRCD 56 / NO FASHION
 RELEASE: 18 FEBRUARI

TIMO TOLKKI
"HYMN TO LIFE"

Andra soloalbumet från huvudmannen i Stratovarius. Gästas av bl.a. Michael Kiske (ex-Helloween) och Sharon Den Adel (Within Temptation).

NB 6142 / NUCLEAR BLAST
 RELEASE: 25 FEBRUARI

WOLF
"BLACK WINGS"

Klassisk heavy metal i samma anda som tidiga Iron Maiden och Mercyful Fate. 10 av 10 möjliga i Rock Hard.

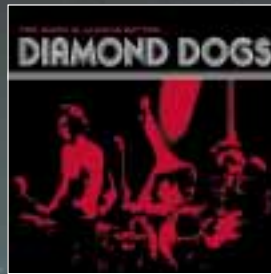
NFRCD 55 / NO FASHION
 RELEASE: 28 JANUARI

MARYSLIM
"MARYSLIM"

Smutsig, hård rock'n'roll med influenser från tidiga Kiss, New York Dolls och Mötley Crüe och med ett rejält mått tungt AC/DC riffande.

JAZZCD 52 / WHITE JAZZ
 RELEASE: 18 FEBRUARI

DIAMOND DOGS
"TOO MUCH IS ALWAYS BETTER..."

Stjärnpackat rockband med medl. från The Hellacopters, Wilmer X, Johnny Thunders och Maryslim. Black Crowes möter Rolling Stones och The Faces.

FBRCD 18 / FEEDBACK BOOGIE
 RELEASE: 25 FEBRUARI

BAD RELIGION
"THE PROCESS OF BELIEF"

Återförenade med Mr. Brett på Epitaph och i samma stil som klassiska "Suffer" och "Against The Grain".

EPIT 66352 / EPITAPH
 RELEASE: 23 JANUARI

HYPOCRISY
"CATCH 22"

Nytt kanonalbum från mannen bakom numeraledaren Pain. Tungt, hårt och bästa skivan på årat!

NB 7102 / NUCLEAR BLAST
 RELEASE: 25 FEBRUARI

AT VANCE
"ONLY HUMAN"

Storlagen power metal från ett av genrens största band och bästa sångare. För alla fans av Edguy och Avantasia.

AFMCD 552 / AFM RECORDS
 RELEASE: 25 FEBRUARI

MNN
 MUSIC NETWORK

FAX: 08-630 36 01 • E-MAIL: MNN@MNN.SE

The Strokes

text: Ebba von Sydow
bild: Charlotta Holm

Född cool

Den 8:e mars i år kommer The Strokes till Cirkus i Stockholm. Med sig har de världens största självförtroende.

Men för ett år sedan var bandet totalt anonymt. Deras kaxiga rockstjärneattityd var dock väl utvecklad.

Boston, 25 januari 2001

The Strokes sångare Julian Casablancas suger på en mjuk nachos, röker och dricker en Samuel Adams samtidigt som han sluddrar något oförståeligt. Jag ska just vända mig till resten av bandet för att fråga om allt är som det ska, när jag inser att han försöker prata danska med mig. Vi byter till engelska och Julian förklarar.

– Jag har växt upp på Lower East Side, Manhattan, precis som resten av bandet. Men mamma är danska. Jag har varit där och har släkt i Sverige också. Mamma kom hem från Danmark för ett tag sedan och hade en present till mig, en skiva med Aqua. Det var schysst av henne så jag höll god min. Men den är ju inte så jättebra.

The Strokes från New York har just gjort ännu en ohyggligt bra spelning. Det är kort och intensivt, aggressivt och överstyrt. De smutsiga men snygga 70-talsriffen och de klockrena, poppunkiga refrängerna ringer kvar i hjärnan där vi sitter i baren på Paradise Rock Club i Boston. The Doves har satt igång. Jimmy McDougal står stilla mitt på scenen och ljudet är perfekt. Det är säkert lite magiskt. Men The Strokes bryr sig inte om Manchesterduvornas svävande poplåtar. Trummisen och ena gitarristen rullar runt och brottas som 12-åringar på golvet under bardisken och vi får idel irriterande blickar från Doves-fans omkring oss.

– Shit man, hörde du när jag skulle tacka innan sista låten? Fan, plötsligt visste jag inte vilken stad vi var i, ropar Julian.

Han är en perfekt frontfigur; lång, smal mörkhårig med bruna hjärtkrossarögon, för liten svart skinnjacka

och precis som resten av bandet, alla mellan tjuo och tjugotvå år, har han svarta Converse. Julian skriver låtarna och utan honom skulle The Strokes inte finnas. Det vet han och det syns. Han är den stora talangen och föddes antingen på en scen eller bara cool. Bostons indieflickor, som drömmer om London, viskar till varandra, fnittrar och rodnar när Julian kollar slött på dem och punkvrider sig med micken på scen när han sjunger *Last Night*. Han är mycket nöjd med spelningen men beklagar sig över att han inte är lika full som kvällen innan i Washington. Mest klagar han över att det borde vara Doves som spelade förband till Strokes.

– Du vet, jag har alltid drömt om att ha ett riktigt skitförband för det är ju coolast. Stackars Doves som har med oss. Det är ju så fel. Vi är fan bästa bandet som finns. Vi är coola. Vi vill göra vår grej och bli rockstjärnor... eller jag sitter ju här i Boston, då vi är väl typ rockstjärnor, men du fattar.

The Strokes bildades 1999 men har alltid varit bästisar. Julian, gitarristen Nick Valensi och trummisen med afroåret, Fabrizio Moretti, var den coola klicken som hängde på Donken istället för i skolan och vägrade visa sig ute före tio på morgonen. De var omskrivna i varje nummer av skoltidningen och drev lärarna till vansinne när de sprang mellan klassrummen med gitarer och en synt och spelade låtar under lektionstid.

Flickor har alltid tyckt om tuffa killar. Vi pratar tack och lov inte om ännu en nördrevansch. The Strokes har aldrig varit nördar.

...februari på border

Swollen Members

Bad Dreams

"Bad Dreams" gläddas av: Chali 2na (Jurassic 5), Dilated Peoples, Planet Asia, Son Doobie (Funkdoobiest), Buc Fifty & DJ Babu (Beat Junkies). Beatsen är producerade av The Alchemist, Evidence, Joey Chavez, Kemo, Rob The Viking & Nucleus.

Vikter Duplaix

DJ Kicks

Erykah Badu, Jazzanova, King Britt 's Sykk 130, Jamarquai, Ma' Shell Nodjocokillo, Incognito, Esthero, Cherokee, Jaguar och Eric Benet. Är bara några av de stora namn som Vikter Duplaix har valt ut till denna volym av DJ Kicks. Dessutom hittar du remixar av De La Soul & Herbert m.m.

Tosca

Different Tastes Of Honey

Richard Dorfmeister är tillbaka med sitt alla bästa album någonsin. Hela albumet osar av klass & tydlighet kommer även bli Fazio Action, Rockers Hi-Fi, Freedom Savitani m.fl.

Pst/Q

VI Mot Röset

Namn: Pst/Q • Kallas även: svin • Bor: Göteborg • Sysslar med: hip hop, skrivande. Antligen får vi ett litet smakprov från kommande albumet "Natt Klodden 12 På Dagen". Med på denna 12:a har Pst/Q med sig Supreme (Looptroupe).

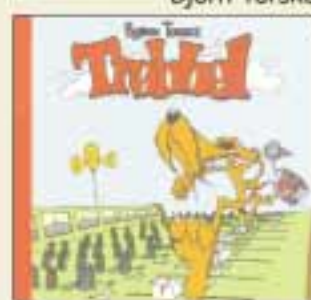
Klubbjazz 3

Blandade artister

Efter två succévolymen fullbordas triosen i klubbjazz-ess. denna gång med: Nick Holdern, Amoslee, Paulo Rocha, East West Connection, River Oosen, Deep FM, Hardsoul m.fl. Finns även som supersnygg dubbelLP!

Björn Torske

Trobbel

Ömsom dansant och fittig, ömsom Werg-igt fräck och innovativ. Nya platta, som ligger på Norges hetaste label Telle som bl.a. jobbar med Wall Of Sound, är just en mix av lätt och svårt, dans och soffa. Det finns en lit. Hård trafik, som är albumets singel och stora hit. En platta att förföras av och förundras över.

Lee Perry

Jamaican E.T

Han tar reggaen och dubben och vränger den ut och in och ut igen. Grymma låtar med I-Threes som kör och Wall of sound som producentsideal - 15 låtar som sitter direkt men som råker länge, mycket länge! Även på dubbelvinyl!

Andreas Tilliander

Ljud

Label fick enormt genivar för sin sanning Clicks & Cuts förra året. Och här kommer en platta från Stockholm's Andreas. Han kallar sin musik click hop - och det stämmer; clicks blandas med tunga beats!

BORDER
MUSIC

www.border.se Tel: 031-190800 Fax: 031-191599

CD SPECIALISTEN
SKIVHUGGET

MEGABETTER
M

MIX
STANDARDEN I GÖTTA LUNDEN

pet sounds

BENJANS

...alltid steget före

Kid606

text: Mats Almegård
bild: Mattias Elgemark

En hyperaktiv grabb

Han har kallats technos Sid Vicious. En amerikansk tidning listade honom som en av världens farligaste män. Men privat är Miguel Depedro en vanlig, rastlös kille från USA.

Miguel började göra musik som tretton-åring. Idag är han 22 år. Jag träffar honom några timmar innan en av hans många spelningar på den pågående Europaturnén. Denna turné gör han ensam. Men som Kid606 har han turnerat mycket tillsammans med andra band, mest rockband. Eftersom han lever för genreöverskridande ser han inget konstigt i att turnera med grupper som spelar en helt annan typ av musik än han själv. Han anser att den elektroniska musikscenen är alldeles för incestuös och har därför valt att turnera mycket med gitarrbaserade band. Det är dock inte alltid som stilblandningarna fungerar. Butthole Surfers-publiken i Detroit gillade till exempel inte "förbandet" Kid606:s stenhårda laptop-musik. De bombarderade scenen, Miguel fick en flaska i ögat och tillbringade natten på sjukhus. Det hindrade honom inte från att fortsätta turnerandet dagen efter. Inte heller händelserna i New York 11 september fick honom att ställa in sin Europaturné.

– Jag vägrar att leva i rädsla. Mitt liv och mitt skapande föds ur en positiv energi och inte ur något negativt. Jag kan inte böja mig för såna saker. Dessutom skulle jag tyna bort om jag var tvungen att vara på en plats för länge. Men det är klart, händelsen i sig fick mig att freaka ur totalt och mamma var ju inte glad när jag flög till Europa...

Miguels rastlöshet återspeglas även i hans musik. Han vill hela tiden göra något nytt och därför är ingen Kid606-skiva den andra lik. Han har gjort minimalistiskt vackert clicks & cutstechno, aggressiv drum'n'bass, och vilda breakbeats som får Atari Teenage Riot att framstå som Enya. Mitt bland dessa stilmixar finns dock alltid något som låter

Kid606 – en punkig do it yourself-attityd och en charmerande lekfullhet. I Kid606:s ljudbild känns det självklart när stenhårda breakbeats blandas med långa samplings av Missy Elliott, The Bangles och Black Sabbath. Hans musik är som en återvinningsfabrik där gamla stycken bearbetas och placeras i ett egensinnigt och nytt sammanhang.

Helt i linje med denna återvinnings-teknik älskar han att remixa andra artisters låtar. På så sätt skaffar han sig pengar – en remix ger ibland lika mycket intäkter som ett helt eget album. Genom att arbeta med andra artisters material får han även ständiga injektioner av ny musik. Dessutom är det en medveten

strategi för att uppväga att han inte är medlem i ett band: han tycker att det sociala i musikskapandet går förlorat för en soloartist. Det ständiga utbytet av remixar ser han som ett bra surrogat för detta. Genom detta utbyte har ett nätverk uppstått som bland annat resulterat i Miguels eget skivbolag, Tigerbeat6.

Vilken artist han mest av allt skulle vilja samarbeta med, eller göra en remix av, får honom att fundera. Efter att ha räknat upp ett antal musikstilar han gillar (hiphop, dancehall, alternativrock och techno), skiner han upp i ett lyckligt leende.

– Fick jag välja vem som helst skulle det bli Britney Spears. Jag gillar verkligen

hela myten kring henne. Den konstiga blandningen av oskuld och sex är intressant som fenomen. Dessutom tycker jag att hon sjunger bra och singlarna är riktigt catchy. Tyvärr skulle väl jag göra något riktigt konstigt och så skulle hennes skivbolag säga nej... men vilken dröm det vore!

En stund senare står Miguel på scen och levererar den hårdaste, mest kompromisslösa techno man kan tänka sig. Med svettig panna stirrar han in i sina två laptopar och klunkar frenetiskt ur de ölflaskor som står bredvid. Jag förstår plötsligt varför man jämfört honom med Sex Pistols legendariske basist.

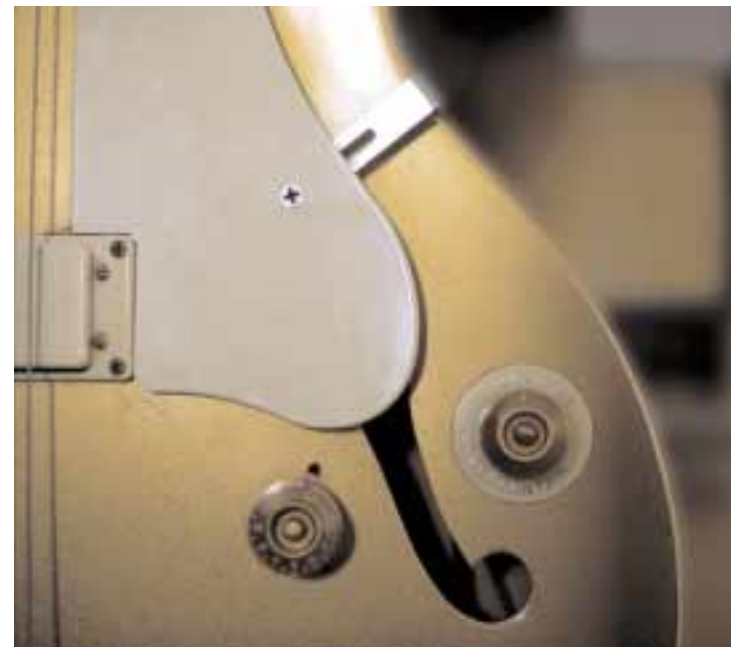

Trevligt, trevligt hemma hos

Righteous Boy är en av Sveriges kändaste doldisar inom musikbranschen.

Egentligen heter han Magnus Sveningsson och är basist i The Cardigans. Med sin soloskiva *I Sing Because of You* träder han ensam in i rampljuset. Moa Eriksson och fotografen Johannes Giotas träffar honom hemma i Malmö för att prata om hur det egentligen gick till.

Det som först slår mig är att han har något storebrorsaktigt över sig och ger intrycket av att ha båda fötterna stadigt på jorden.

Denna totala avsaknad av divalater känns som något typiskt malmöitiskt. På gott och ont råder jantelagen i den lilla staden vid hamnen. För Magnus och de andra koftorna var det välbehövligt. De flyttade från Jönköping till Malmö 1994 och har sen dess blivit kvar.

Vi träffar Magnus på Ölkaféet vid Möllan och promenerar bort till hans lägenhet fem minuter därifrån. Magnus ursäktar sig hundra gånger över att han inte hunnit städa eftersom han kom hem kvällen innan och knappt hunnit packa upp väskorna. Jag vet inte om det beror på att jag inte har några krav på städning, men jag tycker inte det känns det minsta ostädad utan bara lagom hemtrevligt rörigt. Annars är det precis så som man kunde ha väntat sig. En enorm skivsamling, ett hörn med uppradade basar och lite Elvis-bilder här och där. I soffan sitter Kakmonstret, Ernie och Bert.

Magnus säger att jag ska akta mig för att sitta för nära Kakmonstret eftersom han har en viss ovana att ta flickor på bröstet.

Magnus verkar för övrigt ha hakat upp sig på att säga "trevligt, trevligt" på grov malmöitiska med påföljd att han gör det stup i kvarten.

– Malmö som stad har helt klart ett lugnare tempo än vad exempelvis Stockholm har. Det som också är skönt med att bo här är att malmöiter inte bryr sig. När cirkusen kring The Cardigans var som störst och vi ansågs vara Sveriges största band (vilket vi själva inte tycker) var det skönt för oss att komma hit och komma ner på jorden. Vad man än gör här så rycker folk på axlarna och säger "ah vaddå då". Den attityden kan säkert vara jobbig om man är en konstnär som ännu inte fått något erkännande men för oss var det bra.

Alla musiker och kända popsnören i Malmö verkar känna varandra. Stämmer det?

– Det finns en speciell gemenskap mellan Tambourine-människorna, säger

Magnus och tar ett brett i sitt nybakta wienerbröd. Vi är som ett vänskapsgäng. Det är kanske framförallt The Cardigans, Eggstone, till en viss del Brainpool och Dipper det gäller. Vi håller till uptown. Lilla Torg är fiendeland.

År 1998 bestämde sig Magnus för att ta en paus från The Cardigans. *Grand Turismo* hade precis släppts och de turnerade för fullt i USA. För Magnus blev detta som att vara fast i ett ekorrhjul. Han kände att han behövde tid för sig själv att bara ta det lugnt för att inte helt kollapsa. Han hade inte skrivit någon egen musik sedan *Last song* på *Emmerdale* från 1994. När sedan hans dåvarande flickvän dumpade honom dagarna före jul lades det upp på all stress och skapade panikångest. Han blev helt enkelt utbränd.

– Jag har varit lite rädd för att prata om det eftersom jag vet hur jäkla löjligt det kan framställas av diverse skvallerbaskor. Men det var faktiskt så det var. Hade jag inte tagit itu med det då och istället bara trängt bort mina känslor

hade jag blivit som sådana där män i femtioårsåldern som stänger in så mycket känslor att de till slut får en hjärtattack.

Magnus låter så psykologisk och jordnära att jag inte alls blir förvånad över att höra att han är utbildad barnskötare, har jobbat som fritidspedagog och dessutom läst psykologi. Han ger precis ett sådant där lugnt intryck. Men enligt honom själv har det inte alltid varit så.

– Jag har alltid varit väldigt stressad och rusat från den ena saken till den andra. Jag tror att jag är lite rädd för att njuta. Man målar upp saker om hur ett visst ögonblick ska bli och man vill så gärna att det ska bli perfekt. Sen när man sitter där så har man svårt för att slappna av.

Din soloskiva *I sing because of you* har precis släppts. Kan du inte slappna av nu?

– Jag känner fortfarande att det är svårt att stå i centrum av något och bara ta åt sig äran efter att ha slitit med något.

Det är så där som man säger, målet är ingenting, vägen är allt. Det var betydligt mer spännande att sitta hemma och pula med låtarna i början än vad det är nu då den är klar och släppts.

Hur skulle du själv beskriva den?

– Den är ett hopkok av allting som jag tycker om. Jag är ju gammal indiepoppare vilket kanske kan märkas. Sen tycker jag om gamla soulballader och Nick Drake vilket kanske även kan höras.

Leonard Cohen?

– Jag vet att jag har blivit jämförd med honom men faktum är att jag inte ens har någon skiva med honom. Men vi har samma sorts begränsade röstbruk. Jag kan inte trycka på när jag sjunger för då låter det förjävligt och jag kan inte låta mig själv att sjunga falskt.

Själv tycker jag att det är mer än bara den mörka rösten som påminner om Cohen. Där finns samma slags sorgsna vemod, kvinnokörer och sensualitet. Men där finns också en ilska och ett hämndbegär rent textmässigt som kan påminna om en avlägsen släkting till Morrisseys *Suedehead*.

– Texterna är som min dagbok. De som känner mig väl kan precis säga vad de handlar om. *Elephant man* till exempel handlar om hur det känns när den som borde älska en föraktar en. Man vill ju vara älskad alltid. Inte bara när man är upplädd i kostym och hänger på cocktailpartyn utan även när man mår skit och ligger i soffan i myskläder. Blir man inte det känns det som om de där överflödiga kilonen på magen förvandlas

till något groteskt. Man känner sig som elefantmannen.

Magnus berättar att hans dröm är att flytta ut på landet, bilda familj och skaffa skägg. Och så förstås ha en liten studio i källaren. Jag kan tänka mig att Magnus blir en bra pappa med sina kakmonster i soffan och alla historier han kan berätta för sina ungar om när The Cardigans spelade i tv-serien Beverly Hills och annat tufft.

Vi dricker kaffe ur Muminkoppar och Magnus erbjuder mig nöjet att rota igenom hans skivsamling.

Om alla dina skivor skulle brinna upp och du bara fick rädda tre, vilka skulle det bli?

Magnus ser plågad ut vid tanken. Efter en stund av betänketid och cigarettrökande bestämmer han sig:

– Cures *Disintegration*, Tindersticks *Second Album* och Elvis *Amazing Gospel Recordings*.

Vilket är ditt bästa respektive värsta konsertminne?

– Det är nog mer perioder i stort som jag tänker på. Den absolut bästa tiden

med The Cardigans var när vi turnerade med Beck –97. Vi var som en stor familj och hade jättekul ihop. Jag hoppas att vi kommer att göra det igen för det var verkligen helt underbart. Värst var perioden under *Grand Turismo* då vi hade tio spelningar i USA hösten –98. Jag ville bara åka hem till mamma och äta söndagsmiddag och istället låg jag på ett hotellrum i USA och mädde skit. Det var inte alls kul. Man behöver sjunka ihop i en soffa ibland och bara ta det lugnt. Vad är du mest stolt över i ditt liv?

Att jag har lyckats med den drömmen som jag hade när jag var liten att få syssla med musik. Att vi (The Cardigans) har kämpat tillsammans för att nå dit vi ville. Och så förstås min nya skiva. Vad är du stolt över?

När vi tre timmar senare går ut från porten känns det inte bara som om jag intervjuat någon. Snarare känns det som om man själv fått tillfälle att tänka över sitt liv lite. Resten av dagen har jag orden ”trevligt, trevligt” ekandes i huvudet på grov malmöitiska.

Popstad

text: Fredrik Eriksson &
Dan Andersson
bild: Therese Karlsson

Inför Göteborgs Popstadsår urskiljde de lokala bokarna två svagheter med stadens livescen. Det var svårt att locka internationella artister och det saknades en medelstor scen att låta dem uppträda på.

Ett år senare har inget förändrats.

På västfronten intet nytt

– Det blir så tragiskt, det här han säger på slutet, säger Patrik Herrström, en av bokarna bakom rockklubben Playground i Göteborg.

Patrik ögnar igenom en av artiklarna som skrevs i Popstadstidningen inför den första arrangemangshelgen i Göteborg. Ett flertal av stadens bokare uttryckte sina förhoppningar inför det kommande året.

– ”Situationen som den är idag har aldrig varit bättre under de åren jag jobbat med musik i Göteborg. Om det sedan visar sig att vi får ut något av det, låter jag vara osagt. Men bättre läge politiskt har det aldrig varit”, läser Patrik innantill.

Citatet kommer från Johan ”Red Top” Larsson, en av dem som aktivt försökt förbättra Göteborgs livescen. Han ingick i en av arbetsgrupperna för det kommunala bolaget Business Region Göteborg (BRG). Ett förslag lämnades in om att i gamla Etnografiska museet bland annat skapa den mellanstora scen som efterlysts. Men efter att styrelsen sagt sitt, återstod endast kontorslokaler och en så kallad experimentscen.

– Man bestämde att det var bra för näringslivsutvecklingen, för det är vad det handlar om, säger Brittmo Bernhardsen, projektledare inom kultur- och medieproduktion hos BRG.

– Den viktigaste poängen med Popstad var att få politiker i regionen att ta vår

verksamhet på allvar. Det har man till viss del lyckats med. Men det återstår mycket jobb om det ska bli några bestående förändringar, säger Red Top idag.

Som besökare har man förutom de tre stora Popstadsevenemangen egentligen inte märkt någon större skillnad i konsertutbudet i Göteborg. Det har varit ett evenemangsår, snarare än det startår som många hoppades på. Det blev ingen mellanstor scen och staden blev inte intressantare för internationella artister, vilket också var en av förhoppningarna.

Däremot har samarbetet bokarna emellan förbättrats.

– Jag har samarbetat med Göteborg & Co, jag har samarbetat med PK, Red Top, Woody West och Nefertiti. Får jag

ett erbjudande om ett band och tänker att det är nog Red Top intresserad av, då ringer jag honom och säger ”Nu ska vi göra det här ihop”. Det har förbättrats. Eller förenklats, i alla fall, säger Patrik Herrström.

Året har också inneburet ett uppsving för mindre klubbar med mer lokalbetonat utbud. Mikael Olofsson är en av dem med klubben Starke Adolf.

– Ska det hända något i Göteborg så krävs det att folket här tar tag i det själva, att det finns ett intresse. Men det bästa sättet att väcka det intresset tror jag inte är att en radiostation utnämner Göteborg till Popstad och ordnar några spelningar, säger Mikael.

Popstad

text: Evalisa Wallin
bild: Sarah Cooper

Allt är som vanligt

Under året som varit har en rad musik-händelser i staden Göteborg vinjetterats med begreppet Popstad. En Popstadsscen inrättades under Kalaset i augusti och under sommaren fick några demoband chansen att spela på Liseberg. Popstads-året invigdes i februari med en tredagars-fest och avslutades under en intensiv vecka i december då musiken ljöd från alla håll och kanter i staden. Hiphop dunkade, syntblopp studsade mellan väggarna och popen erövrade gatorna.

Nu lämnas stafettpinnen över till Skellefteå. Och då kan man ju undra vad som blir kvar av ”en stad som genom ett livaktigt och spirituellt musikliv profilerat sig och placerat sig på den svenska popkartan” som det så fint heter på P3:s Popstadssajt.

En rad arrangemang har ägt rum och även om de varit centrerade kring stadens redan kända artister finns ändå exempel på forum där band utan skivkontrakt och självklara arenor tagit sej ton. Osignat & svinbra på Frölunda kulturhus är ett sådant exempel, Popstadshelgens demoscen ett annat. En lista på demoband har inrättats av bland andra Off the Record, skivaffären med enbart demoplattor. Via denna mejllista får i dagsläget runt trehundra band reda på var det finns spelningar att söka. Och listan ska fortsätta existera.

En något dystrare verklighet gick många band till mötes i början av året då Fryshuset med alla dess replokaler lades ner. I november, nästan ett år senare, var ungefär fyrtio lokaler på gång i samarbete med stadens studieförbund, enligt Göran Olofsson från Idrott- och föreningsförvaltningen.

När blir det klart? Så snart som möjligt.

Kvinnans roll i popmusiken är att stå bakom de manliga utövarna?

Sätter man på sej sina genusglasögon blir den manliga dominansen så mycket tydligare. Det är män som arrangerar konserter och festivaler, äger lokalerna, uttalar sej i tidningar, sitter i styrelser. Och framförallt, spelar i banden.

Som den poppiga likriktningens dominans. Specialklubbarna har fortsatt att hänge sej åt sina specialgenrer, specialdagar har vikts åt dem. Och musikintegrationen förblir ogenomförd.

Men vem har sagt att Popstad på något sätt ska tänka på minoriteter och åsidosatta grupper. Syftet verkar ju enbart bestå i att främja det musikliv som redan existerar. På en relativt hög och väletablerad nivå kan tyckas.

”I en PopStad tas pop på allvar – utan att det blir för allvarligt.” Och varför ska vi tala om pengar och vilka som får del av resurserna när det ändå bara är på skoj alltihopa.

– Det finns inget jag kan säga som har blivit bättre genom Popstad, säger Kim Abelsson.

Kim har Göteborgs svar på klubben Woody, som startade i november 2000. Trots att Popstadsinitiativet ännu inte gett någon utdelning, är han nöjd.

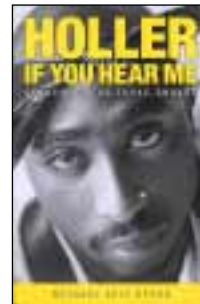
– Det har varit väldigt kul. Det hände mycket, inte bara på vår klubb, utan inom Göteborgs musikliv överhuvudtaget. Jag hoppas bara att det kommer fortsätta rulla på, säger han.

– Det finns ingen poäng med att vara negativ. Och är det någon gång man ska vara positiv så var det ju inför det här året. Och även efter, för det hade varit jobbigt om det blivit helt misslyckat, säger Patrik Herrström.

Böcker

Äntligen! Det är nu det börjar. Efter några sporadiska försök under förra året har äntligen en sida spikats för aktuell rocklitteratur i varje kommande nummer av Groove. Och det nya året går ut starkt med såväl giganterna Iggy Pop och Tupac Shakur, som den lite mindre giganten Daniel Johnston.

Dan Andersson/Bokredaktör

»Neighbourhood Threat: On Tour with Iggy Pop«

ALVIN GIBBS
Plexus Books

Alvin Gibbs var basist i en av de nästan till coverband gränsande upplagorna av Iggy's liveband i slutet av 1980-talet under Instinct-turnén, men han är ingen författare. Neighbourhood Threat ter sig nämligen som en pliktskyldig uppsats från en skolresa i mellanstadiet.

Bilden han målar upp av turnélivet är välkänd: sprit, droger, tjejer, tröttande resor och spänning inför spelningar. Dagboksanteckningar och partyanekdoter avlöser varandra. Iggy kallas av författaren »The Jake La Motta of rock'n'roll«, men efter spelningarna smyger Iggy undan alla turnéfrestelser tillsammans med japanska frun Suchi. Gitarristen, och före detta Hanoi Rocks-medlemmen, Andy McCoy tar istället stor plats i boken. Det är han som ställer till scener, missar soundchecks och festar hårdast. Alvin själv erkänner drogbruk för egen del men bedyrar pliktskyldigt att groupies inte var hans grej (han var ju gift vid tillfället...).

Iggy får man annars inte lära känna, tyvärr. Och detta är problemet med Neighbourhood Threat – det är ju rockstjärnan Iggy man vill läsa om och inte, som faktiskt är fallet, om Andy McCoys eskapader – det är en annan bok. Även om det är kul att få vara med om scenen där roddaren nitar en medlem i förbandet Jesus & Mary Chain, efter festen tillsammans med Guns'N Roses eller när Alvin Gibbs springer in för att spy på en toa där Johnny Thunders har sex med en okänd brud. Men motiven för att skriva boken verkar vara att utnyttja Iggy's namn för att tjäna pengar.

Gary Andersson

»Holler if You Hear Me: Searching for Tupac Shakur«

MICHAEL ERIC DYSON
Codex Books

Rapparen Tupac Shakur sköts till döds av okända gärningsmän fredagen den 13 september 1996, på väg från en Tyson-match i Las Vegas. Han blev 25 år. Då var han redan en musikikon känd över hela världen och en idol för miljontals svarta ungdomar som letade

efter förebilder i den dystra amerikanska ghettotillvaron. I *Holler if You Hear Me* analyserar Michael Eric Dyson Tupacs liv och sätter det i relief mot samhällsutvecklingen för USA:s svarta minoritet de senaste 30 åren.

Hemförhållandena var kaotiska; pappan lämnade familjen tidigt och mamma Afeni som missbrukade droger var under perioder hemlös. Hon var också politiskt aktiv i revolutionära grupperingen Svarta Pantrarna i början av 1970-talet och satt i fängelse under graviditeten. Tankar om den radikala svarta nationalismen påverkade Tupac i uppväxten men senare i karriären krockade de med hans roll som kommersiell artist och egoistisk thug. Det går författaren igenom förtjänstfullt. Boken handlar trots allt om hur situationen är och har varit för svarta i ett rasistiskt och diskriminerande land som USA.

Tupac exemplifierar här vad en ung svart man utsätts för och hur det påverkar honom. Michael Eric Dyson, som tidigare bland annat skrivit böcker om Malcolm X och Martin Luther King, visar på hur hopplösheten och fattigdomen i innerstadens slum provocerar fram brott och brottslingar. Tupac utmålas som en stark och begåvad person som försöker blottlägga orättvisor med sin musik, men han är samtidigt en pistolviftande skurk själv – och stolt över det. Resonemanget kring denna dubbelhet är intressant att följa. Tupac har, enligt Dyson, efter sin död blivit något av en våldsglorifierande Jesusfigur som kanaliserar tillvarons smärta för samhällets utstötta, och vars öde förhoppningsvis ändå fungerar som en tankeställare för oss alla.

Gary Andersson

»Hi, How Are You? – The Definitive Daniel Johnston Handbook«
TARSSA YAZDANI
Soft Skull Press

Lägg märke till sista ordet i titeln – handboken. För till skillnad från de flesta musikbiografier har Tarssa Yazdani i sin bok om musikern, konstnären och kultfenomenet Daniel Johnston valt att endast i förbifarten redogöra för hans liv och karriär. Istället ställer hon sikten på att inviga läsaren i den barndomsvärld av superhjälteserier, bibliska symboler och den eviga kampen mellan gott och ont som fortfarande, som alltid, ligger till grund för Johnstons artisteri. Visst, de första

20 sidorna sammanfattar i rask takt hans sanslösa första 37 levnadsår.

Varken annan författare som helst hade inte haft några problem att åstadkomma åtminstone 200 med det fantastiska material Daniel Johnston kallar sin tillvaro.

Men Yazdani's bok handlar inte om Johnston den religiöse fanatikern, Johnston den manodepressive enstöringen, eller ens Johnston den freudianska mardrömmen. Den handlar istället om den Daniel Johnston som artister så vitt skilda som Kurt Cobain och Matt Groening berömmar i ordalag som skulle få till och med John Lennon att generat skruva på sig. Tyvärr är det här Yazdani's

resonemang kommer till korta, när hon försöker lyfta honom upp honom ur kultsfären och introducera Johnston i de finare salongerna. För hur hon än försöker få honom att spela Van Gogh till Cobains Gauguin går det inte att komma ifrån att Johnston INTE är en visionär före sin tid. Snarare en skugga ur den idealvärld han byggt upp runt sin barn-dom, sin tro och sin mentalsjukdom. Men det är en vacker värld, som Yazdani behandlar med både respekt och förstäelse. Till skillnad från det mesta som skrivits om Johnston genom åren.

Dan Andersson

Max Sarrazin

PAIN

Nothing Remains The Same

Innehåller hiten "Shut Your Mouth" och kommande singeln "Just Hate Me".

www.paininfo.org

RIGHTEOUS BOY

I Sing Because Of You

Righteous Boy är Magnus Sveningsson från The Cardigans soloprojekt. Bland annat medverkar Jens Jansson (Brainpool), Patrik Bartosch (Eggstone), Henrik Andersson (Ray Wonder) och Nathan Larson.

www.righteousboy.com

stockholm records

www.stockholmrecords.com

What do you believe?

Bad Religion

"The Process Of Belief"

14 new songs by Greg & Brett

The new album

out now

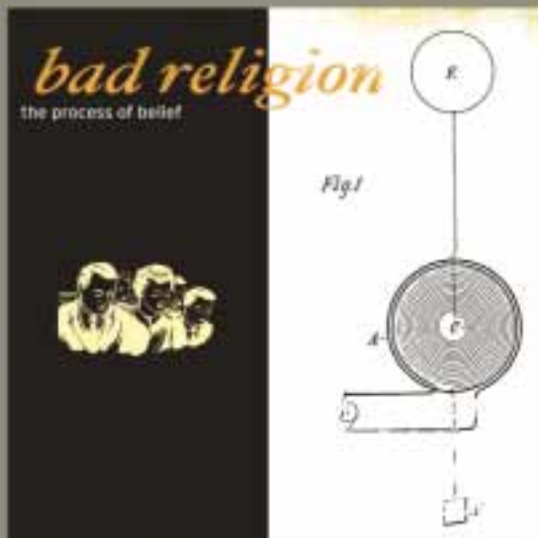
Produced by Brett Gurewitz & Greg Graffin

1208
"FEEDBACK IS PAYBACK"
OUT FEBRUARY 25TH
ON EPITAPH RECORDS

BEATSTEAKS
"LIVING TARGETS"
OUT NOW ON
EPITAPH RECORDS

COMING FEBRUARY 11TH ON HELLCAT RECORDS...

"RETURN OF THE LOVING DEAD"

THE
DISTILLERS

"SING SING DEATH HOUSE"

GIVE 'EM THE
ROPE III

HELLCAT COMPILATION

Epitaph P.O. BOX 10574 • 1001EN AMSTERDAM • THE NETHERLANDS
WWW.EPITAPH.COM • WWW.HELL-CAT.COM

DIVISION OF LAURALEE

Division Of Laura Lee
Black City CD/LP

Tänk dig Strokes, Joy Division, Fugazi, My Bloody Valentine, Jesus & The Mary Chain, Union Carbide Productions, fyra göteborgare och Kalle Gustafsson (Soundtrack of our lives) som producent!

D.O.L.L. Live:
07.02 Göteborg - GUMP
16.02 Skövde - Valhall
19.02 Sundsvall - Pipeline
23.02 Västerås - Culturen
01.03 Västerås - Café Mic
10.04 Hultsfred - Metropol
11.04 Linköping - Herrgårn
12.04 Stockholm - Kågelbanan

The (International) Noise Conspiracy

A New Morning, Changing Weather CD/LP
Punkrock har alltid vägrat definieras sig och detta album är ett perfekt exempel på varför. Med rasen, öppna sinnen och revolution i sina ögon, attackerar THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY än en gång. En musikalisk molotov-cocktail mitt i pylet på marknaden och kapitalet.

05.02 Eskilstuna - Blå
06.02 Åvesta - Ölturhuset
07.02 Östersund - Tingshuset
08.02 Skellefteå - Popstad
09.02 Sundsvall - Pipeline
10.02 Uppsala - Grand
12.02 Stockholm - Kafé 44
13.02 Västerås - Culturen
14.02 Göteborg - GUMP
15.02 Stockholm - Kågelbanan
16.02 Skövde - Valhall, Festival
16.02 Örebro - Contan
17.02 Örebro - Contan, matine
26.02 Malmö - KB

Äntligen tillbaka. Januari har varit lång. Nu blir det bara ljusare. Vi har totalt vadat i skivor. På www.groove.st finns allt det som inte fick plats på papper. Läs vad vi tycker om Thin Lizzy-boxen, April Tears, Ludacris, James Lavelle och Cornelius.

Per Lundberg G.B./skivredaktör

BEVEL "Where Leaves Block the Sun" Jagaguwar/Border

Det är svårt att säga vilken riktning folkmusik kommer att ta i framtiden, men Bevels Via Nuon har i alla fall tagit ett första steg i det okända. Det är bara ett litet bebissteg i det stora sammanhanget, oddsen talar emot att fler än endast ett fåtal ens kommer att märka av det, men för Nuon är det enormt. Vägen har varit lång. Som gitarrist i Drunk och Manishevitz samlade Nuon på sig en massa låtar han inte visste vad han ville göra med. När han slutligen provade vingarna med Bevels debut, *Turn the Furnace on*, fumlades låtarna bort i en riktninglös historia som varken levererade eller engagerade. Därför framstår *Where Leaves Block the Sun*, Nuons andra skiva som Bevel, som en uppenbarelse av storslagna folktoner. Valstakt trängs med stråkar och ostmåda pianon i en snäv ram av allt från lättsamma till dramatiska arrangemang. Oftare än inte är det lite av både och. Och oftare än inte tar han det lilla avgörande steget in i det okända, bort från medelmåttorna.

Dan Andersson

BREACH "Kollapse" Burning Heart

I filmen *När lammen tystnar* finns en scen där agent Sterling smyer omkring i mördarens becksvarta källare. Galningen som kidnappar tjejer för att flå dem och sy sig en klänning, smyer efter henne i sina mörkerseendeglasögon och nuddar vid henne. Lika nervpirrande känns *Kollapse*. Ungefär som att kasta gris med en osäkrad handgranat.

Breach förädlas för varje skiva. Från *Outlines*, som var en bra debut till den fantastiska *Venom*. Från förra årets *Godbox*, som var en fingervisning om vad som var på gång, till *Kollapse* som är Breachs *White Album*. Nu har de renodlat sitt sound tillsammans med producenten Pelle Gunnerfeldt. Resultatet är renare och samtidigt farligare. Låtarna är inte längre lika kompromisslösa utan får mer tid på sig att andas. Tystnader som ger låtarna ännu mer dynamik och därmed ännu mer tyngd och hårdhet. Fler instrumentala partier. Det verkar som om Breach experimenterar mer på ett sätt som bara ett band med självförtroende och grymma idéer kan göra. Det här kan vara skivan som gör att Breach kliver från anonymitet till självklarhet. *Kollapse* kan vara skivan som gör Breach tillgängliga för fler än de som bara gillar det hårda och oborstade. Jag gillar både och men ser att den här utvecklingen var nödvändig. Det gick inte att komma längre som stenhårt band. Nu ligger vägen vidöppen för ett av Luleås bästa band och det har de gjort sig förtjänta av.

Per Lundberg G.B.

CHEMICAL BROTHERS "Come With Us" Virgin

Det var ett tag sen sist. 2001 passerade utan att man hörde ett ljud från de två dansanta kemikalierne. Nu kommer det nya materialet och förväntningarna är stora. Efter 18 månaders tystnad och arbete bara måste det ju låta därefter.

Och visst har det skett en viss förändring i tonläge. Musiken känns eftertänksam och reflekterande. Vuxen men på ett betydligt mer tilltalande sätt än vad ordet brukar ge sken av. Även om de första två spåren är ordentligt stommande lägger sig sedan lugnet. Kanske lite väl soft ibland men ändå med bibehållet tonläge utan att bli för pretentiös.

Men ibland känns utrymmet överspäckat och exploderande av krystat starka ljudbilder som kolliderar med varandra. Ljuden bubblar över och det har ramlat alldeles för många ingredienser i grytan. Konkurrenten känns överflödigt.

Medan spår som *The State We're in* smeker sig långsamt in i medvetandet. Beth Ortons underbara röst bidrar till den mjuka stämning som hinner lägra sig. Innan sista spåret med Richard Ashcroft avrundar, klagande elegant. "Did I pass?" undrar han i *The Test*. Jodå. Med visst beröm godkänt.

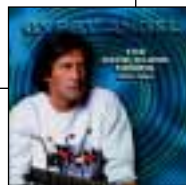
Evalisa Wallin

GENE CLARK "Gypsy Angel" Evangeline/MNW

När budet nådde mig att Gene Clark hade dött 24 maj 1991 grät jag. Det var ju trots allt hans låtar i Byrds som berörde mig djupast. David Crosby var ett geni, absolut, men Gene Clark hade det stora hjärtat. Och hans soloskivor står på det hela taget i en klass för sig jämfört med de övriga Byrds-medlemmarnas.

Konstigt nog har inte särskilt många udda Clark-inspelningar sluppit ut ur arkiven hittills. *Gypsy Angel* är faktiskt den första platta som innehåller enbart utgivett material: tolv låtar där de flesta är tidigare helt ohörda. Det rör sig om två demoesessioner från 80-talet, tacknämigt befriade från remastering med släppta (till skillnad från den historieförfalskande Clark-antologin *Flying High*). Bandbrus eller minimal distortion kan ju ändå inte dölja den bitande innerligheten. En röst och gitarr, inga försköningar, bara ljudet av en stor, romantisk själ som sved. I plattans enda cover, *The Last Thing on My Mind*, går mitt hjärta i kras. När den nakna tagningen av Gene Clarks kanske allra bästa låt, *Gypsy Rider*, som avslutning ringer ut i tystnaden, ja, då rullar tårarna igen, som den där gången i maj för drygt tio år sedan.

Peter Sjöblom

DADDY BOASTIN "Efterlyst" Telegram/Warner

Man bara måste älska trebarnspappan, Latin Kings-medlemmen och reggae-missionären Winston "Daddy" Boastin. Trots att jag efter första genomlysningen av *Efterlyst*, som är Daddy Boastins fullängdsdebut, såg fler likheter med gimmick-låten *Stor stark* från -95 än hans stenhårda refrängsång i exempelvis Latin Kings *Blend dom*, växer *Efterlyst* till ett i stora delar glädjesprittande styrkebesked. Det är egentligen bara *Bra* som inte passerar mitt spontana limbo-test. Annars är avvägningen gjord med guldväg och *Efterlyst* är en bred platta utan att bli lismande. Spelfältet rymmer allt från party-slåggor som *Timbuk träffar Boastin* och *Ingen kan tjafsa* där Dogge och Boastin i stereo slår sig för bröstet, till inledande *Iskall kärlek* med en oemotståndligt smittande pop-refräng och eftertänksamma spår som *Obalans* och covern *Värsting* (kanske mest känd i The Specials version *Rudj, A Message to You*) där pappan Boastin träder fram och orden träffar hårdare än alla politiker, lärare eller fritidsledare kan förnä. Det är svårt att inte ge Daddy Boastin 100% kärlek, jag gör det i alla fall.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER "Electric Ladyland – Clickhop Version 1.0" Mille Plateaux/Border

Det smala lilla bolaget Mille Plateaux visar var skåpet ska stå. På två skivor presenteras massor av strålände bra musik som drar åt flera olika håll. Electro och breakbeats varvas med funkigheter, electronica och hårda grooves. Så gott som allt lika smakfullt utfört. Bland mer kända akter hittas DJ Spooky och Kid 606 vs. Dälek fast bäst fungerar AGF/DLAY, The Rip Off Artist och LOG. Och Sverige håller fanan högt med hjälp av Andreas Tilliander och Deltidskapism.

Robert Lagerström

DIVISION OF LAURA LEE »Black City« Burning Heart

»I never blame myself/cause the truth is fucked« – sån är attityden hos energistinna stöckrockarna i DOLL. Soundtrack-Kalle Gustafsson har taggat bandet till stordåd i studion, *Black City* stänker nämligen av tonårsangst och oförlösta drömmar. Precis som rock'n'roll ska göra.

Pretty Electric, pulserande *Number One* och mantralliknande minieposet *The Truth is Fucked* kommer från en tidigare släppt (och otroligt stark) singel, tyvärr har resten av materialet svårt att nå upp till riktigt samma nivå. Men lugna och kontrollerade *Trapped In* fungerar som pulsregulator när tempot riskerar att gå över styr, detsamma gäller för vackra

balladen (!) *I Guess I'm Healed*. Och titellåten flyger som ett stolt spjut genom ljudlandskapet, *Need to Get Some* är rutinerad men levande gitarrock och *Wild and Crazy* håller boogiefanan högt. Blandningen är njutbar. Och svårslagen.

DOLL har med *Black City* levererat en käftsmäll i den högre alternativskolan som många kommer att spela på hög volym, själv är jag inte alls förvånad – jag är till och med övertygad om att de kan ännu bättre än så här. Och då snackar vi en platta med potentiell klassikerstatus.

Gary Andersson

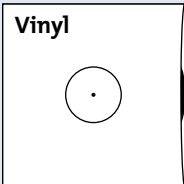
DOKTOR KOSMOS "Reportage" NONS/MNW

Efter två rockoperor är nu Doktor Kosmos här med ett album som inte är lika temabundet. Även om det funnits en ambition att hålla texterna verklighetsförankrade, blir inte slutresultatet ett temaalbum. De som ändå upptäckte och älskade Doktor Kosmos i och med *Stjärn-Jerry* och *Evas Story* kommer inte att bli besvikna. Musiken är fortfarande lika lekfullt klacksparkande, men har också blivit stabilare och mer genomtänkta i arrangemangen, för här finns många små subtiliteter man myser åt. Och fortfarande är det de klockrena betraktelserna och funderingarna jag smälter för. Den varma och vassa betraktelsen *Bredäng Centrum*, funderingarna kring *Ante* och den nostalgiskt flyktiga *En grej som hände för elva år sedan* som visar på ett så vackert Doktor Kosmos jag knappast trodde fanns. Om det är för att flirtarna med den politiska proggen inte är lika uttalande eller om det beror på något annat kan jag inte avgöra, men det känns som att *Reportage* är lite allvarligare än Doktor Kosmos tidigare alster. Och det är ingen nackdel. För att använda en fras från *Evas Story* så är Doktor Kosmos inte lika mycket på låtsas längre – de är i högsta grad på riktigt.

Magnus Sjöberg

ELF POWER "The Winter is Coming" Shifty Disco/MNW

Det är klart att det är lätt att släppa en platta i halvåret när man redan har några i bagaget. Sedan poppig psykodeliska Elf Power, lika delar The Beatles och The Velvet Underground, började göra skivor i Athens, Georgia, i mitten av 1990-talet har de hunnit med fyra fullängdare. Det var emellertid inte förrän i slutet av våren förra året de började dyka upp i Europa med bandets redan då över ett år gamla tredje skiva, *A Dream in Sound*. Sedan dess har de spelat in en ny, *Creatures*, men det är inte den som nu släpps som bandets andra skiva för engelska etiketten Shifty Disco. Istället är det den drygt ett och ett halvt år

Lustigt att gitarrbandet **Holiday For Strings** väljer 12«-vinylen att debutera på, det trodde jag hörde det tidiga nittiotalet till. Nåväl, de lyckas i alla fall på sin självbetitlade debut (**Happy Salmon**) förena det bästa ur amerikansk skrammelindie med dub, någonting jag trodde var omöjligt efter att genomlidit en skiva med HIM för något år sedan. Dessa Stockholms/Berlinbor gör det såpass framgångsrikt att jag faktiskt börjar se fram emot den fullängdare som utlovats.

Bolaget **Truckfighter** öppnar dörrarna för en konstellation kallat **Audionom** på en strängt förgiven 7«. Ett tidigt instrumentalt Cabaret Voltaire ligger närmast till hands att jämföra med. Helt klart en superhöjdare av brus och sväng.

Något som jag inte ser fram emot lika mycket är att ha blipparna **Pluxus** fullängdare över mig. Det räcker gott och väl med en femspårs 12«. Amigapop och Nintendotechno i alla ära, efter fyra låtar på **Agent Tangent** (Pluxemburg/Playground) har man hört alla treklangsmelodier man vill höra.

Fredrik Eriksson

Från Uppsalabolaget **Nusond** (Intergroove), som gav oss **Unai**, kommer en tolv från gruppen med det extremt korta namnet i. **Wide Road** är snabb dubtechno med skön toast-sång. Lite för snabb bara, låten känns stressad. Då är b-sidans ännu dubbigare version bättre, med Rhythm & Sound-kvalitet om man pithar ner den lite.

Årets första delade tolv från **FatCat** (Playground) fokuserar på field recordings i samband med musik. **Ultra-Red** gör intressant tech house med inspelningar från politiska möten. Kan addera en ny dimension till dansgolvet. **Anna Planeta** på b-sidan gör istället ambientmusik av inspelningar från ett rivningsfärdigt skolhus, nu bara besök av skolkande ungdomar (och pretentiösa musiker). Ganska jobbigt att lyssna på.

Galne **Squarepusher** återgår till hyperaktiv drill'n'bas på **Untitled**, en ensidig tolv från **Warp** (Border). Förrådiskt enkla syntmelodier och digitalt manglad sång tillsammans med sönderklippta beats, paradoxalt nog svänger det järnet. Låten blir bara bättre ju mer den spelas.

Boards of Canadas nya album **Geogaddi** kommer ut 18:e februari. **Warp** släpper dock inte ifrån sig några promo-ex i förväg, bolaget har däremot skickat ut en anonym tolv med endast en turkos hexagon på. Det låter nästan precis som förut, det enda nya är några 70-tals-hippie-indiska ljud. En rätt enformig låt, som även om den är relativt trevlig att lyssna på, knappast kan räknas till bandets bättre.

Henrik Strömberg

gamla *The Winter is Coming*, utan tvekan bandets största stund hittills, som lanseras. Den lättsamma sommarpopen från föregångaren har ersatts av ett mörkare anslag och en experimentlusta som tydligare än tidigare påminner om **Elf Powers** många kollegor i **Elephant 6**-kollektivet, utan att för det förlora styrkan i melodierna eller gå vilse i flummerier. Ändå känns den mest som en frustration – *Creatures* är antagligen fantastiskt. Måste man vänta ytterligare 18 månader innan den kommer hit?

Dan Andersson

ANJA GARBAREK "Smiling and Waving" Virgin

Någonstans mellan dröm och verklighet rör hon sig. Norska Anja, dotter till jazzkompositören och saxofonisten **Jan Garbarek**, har lyckats hitta något eget. Det känns modernt på ett helt annat sätt än det mesta som visas på MTV eller spelas i radio. Hon blandar elektronisk musik med akustisk och får i slutändan fram musik som känns så organisk att det nästan blir obehagligt. Som om musiken skulle flyta ur CD-spelaren och bilda okända organismer i rummet. På sina ställen påminner det om såväl **Massive Attack** som **Laurie Anderson**. Ibland låter det som soundtracket till en Hitchcock-rytare. Anja Garbareks röst är vacker och har något svalt, nordiskt över sig i samma stil som **Nina Perssons**. Och trots att hon numera är bosatt i London, där skivan även är inspelad, vilat det nordiska vemodet som en dimma över hela albumet.

Men allt är inte vemod och sorgsenhet. I *Big Mouth* ger hon utrymme för sin surrealistiska humor: "I've got a big mouth/A very big mouth/With a lot of room for different things. /.../ Once I had a whole big boat coming out of it." De andra texterna är även de mer eller mindre bisarra. *Smiling and Waving* är på det hela en fantasifull och begävd skiva som jag rekommenderar till alla som inte är alltför lättskrämde. Själv beskriver hon den så här: "These songs I think are like going into different rooms in a big house." Jag tänker mig i så fall ett ödsligt slott snarare än ett hus.

Moa Eriksson

THE GREEN PAJAMAS "This is Where We Disappear" Woronzow/Border

Seattle-bandet **Green Pajamas** har existerat sedan början av 80-talet och plattor har släppts på diverse olika bolag. Det här är den andra på **Woronzow** och en vinnare på alla områden. En del instrumentallare, korta popbitar, hårdpsykedeliska fuzz-utbrott bjuds det på. Men det är mycket mer än så. Det här är nämligen sållsamt fantastisk musik. Kanske är det **Jeff Kellys** lite vädjande sätt att sjunga som jag älskar mest med **Green Pajamas**. Här

finns inte en dålig låt. Jag smälter förbehållslöst till *French to Japanese* med underbart enkelt pianospel och den lite sorgligt, söta framtoningen. *Matilda* gråter jag nästan till, vansinnigt bra och **Jeffs** sång går direkt till hjärtat. Samma sak med *Would You Even Say Hello* och *Secret Circle*. Listan blir lång, musik som passerar alla delar av din kropp och som gör saker med dig. Bra saker. När **Laura Weller** tar över sången i *Downslide* blir det mer åt folkrock och även det passar **Green Pajamas** utmärkt. Jag skulle kunna nämna band som **Walkabouts**, **Mercury Rev**, **Flaming Lips** som tänkbara influenser men det känns meningslöst. **Green Pajamas** står över influenser och de låter egentligen inte heller som något annat band.

Jonas Elgemark

JAY-Z »Unplugged« Roc-A-Fella/Universal

Med snortajta livemusikerna från **The Roots** bakom sig pumpar hiphopikonen **Jay-Z** ut hitparaden, och publiken som var på plats i MTV-studion vid **Times Square** i **New York** den 18 november 2001 verkar gilla vad de hör och ser. *Unplugged* är ännu ett bevis för att hiphop funk har grymt bra med liveband.

Jigga själv är charmig och när **Mary J. Blige** dyker upp med sin raspiiga soulkänsla i *Can't Knock the Hustle* lyfter giget ett snäpp. Sen kör de båda en kortkort version av **Marys Family Affair** som svänger något fantastiskt. En riktig rytare. Och hela plattan är nästan lika stark, faktiskt.

Gary Andersson

ANDREAS JOHNSON "Deadly Happy" Warner

Kommer någon ihåg **Menswear**? Ett tredje klassens britpopband som gjorde halvsula och ooriginella låtar men som poserade väldigt förtjänstfullt i brittiska poptidningar i mitten på 90-talet. **Andreas Johnson** skulle kunna vara en **Menswear**-medlem som fått göra en soloskiva. Han är förstas utmärkt när han placeras framför en kamera. Musikaliskt är han däremot bara pompös och innehållslös. Könslös och tråkig. Meningslös. Och mer än allt annat en undermålig låtskrivare.

Thomas Nilson

CHRISTIAN KLEINE "Valis" Morr Music

Elgitarr och bas har väl inget i elektronisk musik att göra! **Jodå**. På det här mini-albumet passar de till och med utmärkt. *Valis* känns fräschare och piggare än **Christian Kleines** förra album, *Beyond Repair*, som kom ut för bara några månader sedan. Trots det går det inte att undgå hur mycket det låter precis som man börjat vänta sig av skivor från **Morr**

Music. En dynamisk mix av distade beats och dröjande syntmelodier. Det är bra, men inte vidare överraskande. Att **Kleine** går så långt att han i sista låten använder samma lekplats-samplingar **Boards of Canada** patenterat, det får väl mest ses som en ironisk blinkning.

Henrik Strömberg

KOOP »Waltz for Koop« Superstudio/Sony

Waltz for Koop är en alldeles utmärkt platta som tar dig på en (kort) resa i tillbakalutat läge genom ett mjukt landskap innehållande lekfulla instrument, röskiga-jazzklubbs-hesa röster och förutsättningar för magi. Musiken låter osvensk och känslan efter att ha lyssnat på *Waltz for Koop* ett par gånger är dröjande, jag känner mig märkligt upprymd resten av dagen.

Tillsammans med **Terry Callier** när **Koop** suggestiva höjder i *In a Heartbeat*, *Summer Sun* är en snärtig jazzdänga att spontandansa till och inledande titelspåret innehåller mäkligt sång från **Cecilia Stålin**. Och sen finns inspirerade *Soul for Sahib* som flyger omkring som en papperssvala i vårbrisen. Ljuvligt.

Konstaterar att *Waltz for Koop* är den perfekta vitamininjektion denna årstid kräver. Och vad som händer när den spelas i april vågar jag inte ens spekulera i...

Gary Andersson

THOMAS KÖNER "Daikan" Mille Plateaux/Border

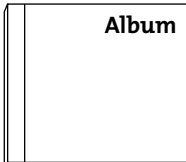
55 minuter muller, någon? *Daikan* är ett långt ambient stycke. Riktigt superambient. Mer ambient än **Brian Enos** någonsin varit. Omgivningsmusik som knapp märks. Det är djupa, djupa bastoner och långsamma svepande, svävande ljud. Det är mörkt och varmt. Det är vackert. Verkligen jättebra, faktiskt.

Henrik Strömberg

LEFTHAND "On Discovering Fire" Rayman/Border

Jag hade glömt bort **Loop**, suveräna engelska **Loop**, men när jag nu hör **Londonbandet Left-hand** blir jag pånyttfrälst. De välbekanta distade gitarrhalvtonerna och den lågt mixade och släpigt ljusa sången finns där. Givetvis är **Spacemen 3:s** ande närvarande. Och när nu **Spiritualized** gjort en tråkig skiva kommer **Left-hand** som en befrielse. Sättet att förhålla sig till musik påminner också mycket om **krautrockarna Neu!** Allt flyter på inbjudande och lyssnar du nuoga så hörs små detaljer även i de mest monotona passager. Då och då kan inte **Left-hand** hålla sig borta från riffsprutan- de explosioner, då bränner det till på riktigt och det hypnotiska får en kontrast. Allt känns relevant och det blir stor musik.

Jonas Elgemark

LEMKO HALL
»(Left and Right) Will Make You Sidestep«
Speakerphone

Det finns tydligen ett brett intresse för instrumentallrock i Sverige. Det kanske passar vårt torra sätt och taskiga engelska. För varför annars denna ansamling hålogda Jazzmaster-ägare som kan rabbla sina influenser i sönnen: Slint, Sonic Youth, Tortoise, David Pajo, Godspeed You Black Emperor!, June of 44, HiM och Rodan. Jag har en känsla av att detta upprepande är lika tråkigt för mig att skriva som för er att läsa men det är oundvikligt att inte hamna bland dessa. Vad har då Lemko Hall gjort med dessa muskulösa intryck? Lemko Hall gör ingenting alls. Inte försöker de krysta till något om dub eller Ornette Coleman utan håller sig på mattan och innanför ramarna och göra det bästa av situationen. Resultatet blir en välgjord light-produkt utan kanter, som en rund essens av vad som åstadkoms av två gitarrer, bas och trummor. Varken expressivt eller introvert, bara musik utan vare sig baktankar eller efterkonstruktioner. Vilket inte är en så spännande upplevelse.

Fredrik Eriksson

SONDRE LERCHE
»Faces Down«
Virgin

Det är mycket gott som möts i norske Sondre Lerches musik. Omsorgsfullheten hos Ed Harcourt, fantasin i den bästa brittiska 60-talspsykedelien, Burt Bacharachs rena elegans, rösten hos, tja, varför inte en David Bowie i sina bästa *Hunky Dory*-år? Men Lerche är för klipsk för att simpelt stjäla. *Faces Down* är ingen snitslad bana genom pophistorien, utan en raffinerad presentation av Lerches egen personlighet. Hela plattan är som ett strå med friska popsmultron där det allra godaste heter *No One's Gonna Come*.

Visserligen säger Sondre Lerche att han inte vill bli popstjärna, men det vore direkt fel att inte förutspå honom en lysande framtid. Allting tyder ju på det.

Peter Sjöblom

LIMP BIZKIT
»New Old Songs«
Flip/Universal

Det värsta som inträffade under 2001 rent musikaliskt var att Limp Bizkit blev jättestora och att det i kölvattnet följde en rad hemska artister som Linkin Park, Alien Antfarm och Uncle Cracker. Skivbolagsägaren, styrelseledamoten i Interscope och sångaren Fred Durst har likt en ärkeängel frälst en publik med sina vrål om *My Way or the Highway*. Den musik som Limp Bizkit spelar är absolut inte nyskapande. Det är egentligen en uppgraderad version av åttiotalets funk-o-metal med band som Living Colour, 24-7 Spyz eller var-

för inte Dan Reed. På 2000-talet kallas det nu-metal. En hybrid av hårdare rock med hip-hopinslag, oftast rap och/eller scratch.

Det hela suger fetare än fett.

För New Old Songs är inte en platta med nya låtar utan en så kallad remixskiva. Fred Durst har svingat sitt kreditkort och lyckats köpa en rad coola producenter. Neptunes, Butch Vig, Timbaland, DJ Lethal och William Orbit. Alla försöker pumpa liv i Limp Bizkits stela låtar utan framgång. Durst och hans kompisar på MTV, Limp Bizkit och hjärntvättade skivköpare – alla kommer de att fortsätta se till att den hemska nu-metallen befäster sin position på listorna.

Per Lundberg G.B.

METHOD MAN & REDMAN
»How High: The Soundtrack«
Def Jam/Universal

How High är den osannolika filmen där Method Man och Redman, efter ivrigt puffande på starka örter i college, får så höga betyg att de hamnar på Harvard. Men under Harvard-studierna tar deras förärd av magiskt röka slut och de hamnar i trubbel. Låter som en jättespännande film och Harvard känns som klippt och skuret för exempelvis Redman som på sitt senaste album *Malpractice* lär grymta »bitch« 65 gånger och »muh-fucka« 61 gånger.

Soundtracket är givetvis ett bra tillfälle för Method Man & Redman att prångla ut ett par färska spår blandat med lite gammal skåpmat. Men *How High* är ändå hyggligt fräsch och hyser drygt dusinet spår där den puffande duon regerar, varav en handfull är nästintill omistliga. Den halvgamla *Round and Round*, som också finns med på Rawkus-samlingen *Soundbombing 3*, där Jonell tillsammans med Method Man levererar det kanske bästa mötet någonsin mellan r'n'b och hiphop, är lika svängigt som nitroglycerin i blodomloppet. En annan mäktig r'n'b- och hiphop-krock är klassikern *All I Need* där Method Man låter Mary J Blige sköta finlret. *How High* innehåller även låtar med DMX, Ludacris och Saukrates som samtliga känns överflödiga.

Björn Magnusson

MOBB DEEP
»Infamy«
Loud/Sony

Första singeln *The Learning (Burn)* med galet tufft beat visade upp ett ovanligt piggt Mobb Deep. Dessutom har de på sitt femte album med en kärlekslåt, *Hey Luv (Anything)* feat. 112, vilket inte precis hör till vanligheterna. Fast alla konservativa fans av mörka tunga beats och texter om illdåd och ond bråd död på gatorna kan vara lugna. Resten av plattan låter precis som vanligt, vilket inte borde vara så svårt att räkna ut när den heter *Infamy*. Det tråkiga är att Havoc och Prodigy låter tröttare än någonsin, och frågan är hur länge

de kan leva på respekten från 1995 års milstolpe *The Infamous*.

Prodigys image som farlig kille har också fått sig ett par rejäla törnar på sistone. Det började med att han blev rånad på sina smycken i samband med en videospelning, sedan visade Jay-Z bilder på honom utklädd till ballerina och sa att han har pengahögar som är större än kortväxta P. Fast allra värst är förmodligen Nas avslöjande att Prodigy som representerar Queensbridge hårdare än MC Shan inte ens kommer därifrån! Då räcker det inte långt med lite allmänna hot mot Jay-Z som i *Crawlin'*, nu krävs det grova våldsbrott för att Prodigy ska kännas tuff igen.

Daniel Severinsson

SAM MOORE
»Plenty Good Lovin' – The Lost Solo Album«
Café/Vital/Playground

Ofta finns det ett gott skäl till att vissa skivor förblir outgivna. De är helt enkelt för dåliga. Detta kan knappast sägas om Plenty Good Lovin' av Sam Moore, mer känd som ena halvan av soulduon Sam & Dave. Visserligen släpptes sex av de tio låtarna som singlar kort efter att de spelats in 1970, men som helhet har plattan aldrig funnits utgiven tidigare. Den är mästertlig.

Plenty Good Lovin' är soul så tajt att man inte ens skulle kunna få in ett pappersark emellan, suveräna låtar som höjs snäpp efter snäpp i intensitet av Sam Moores alltid lika underbara röst och glödgade inlevelse. Låtarna smälter samman med hela honom tills man omöjligt kan skilja form och uttryck åt. Bättre sent än aldrig för all del, men visst är 30 år är en lång väntan på en skiva av den här digniteten!

Peter Sjöblom

ALANIS MORISSETTE
»Under Rug Swept«
Maverick/Warner

Det är långt mellan de riktiga spjutspetsarna på *Under Rug Swept*. Den går ut hårt med *21 Things I Want in a Lover*, men sedan dröjer det ända till åttonde låten, *A Man*, innan man hajar till igen. Så avslutar Morissette plattan med en av hennes bästa låtar hittills, den underbara balladen *Utopia*. Visserligen är alla hennes skivor ojämma, men den här gången är det som är bra bättre än vanligt och det mindre bra än mer lättglömt.

Peter Sjöblom

MYSTIKAL
»Tarantula«
Jive/Zomba

När Michael Tyler från New Orleans rycker åt sig micken och kallar sig Mystikal får han navelludd och trosskydd att flyga som konfetti i luften. Nya *Tarantula* är ändå mer nyanserad, även om inspelningsmätarna fortfarande rör sig i det röda fältet när Mystikal brölar

för allt vad hans medicinbollsstora lungor tål. Förra årets *Let's Get Ready* cementerade hits som *Shake Ya Ass* och *Danger* och alla Neptunes-junkies gjorde vägen.

Singeln *Bouncin' Back* signerad Neptunes är snarlik *Shake Ya Ass* musikaliskt och minst lika omtumlande. Mitt i sedvanligt skrävlande flikar Mystikal också in en kommentarer om den 11 september: "You can't do nothing about it, it's God will that's just how life be one day it hit 'cha then its gone".

Men det är knappast Mystikals texter som sätter dansgolv i ett samfälligt djuriskt juckande. Snarare hans trovärdiga grymtande som funkig häradsbetäckare, likt en Black Elvis Presley eller The James Brown of Rap och under en knapp timme ger *Tarantula* mina fötter lika lite anledning att stå still som en vandring på glödande kol.

Björn Magnusson

NAS
»Stillmatic«
Columbia/Sony

Jag trodde att Nas var trött på att ständigt bli jämförd med sin klassiska debut *Illmatic*, men att döma av titeln på femte albumet har han inga komplex. Fast redan i introet passar han på att försvara sig med "They thought I'd make another *Illmatic* but it's always forward I'm moving/never backwards". Till saken hör väl också att han inte skulle kunna om han så försökte i 100 år.

Ingen har väl kunnat undgå Nas beef med Jay-Z och att jämföras med honom måste också vara jobbigt. Han dissas givetvis sin antagonist på hårda *Ether*, som dock inte kommer i närheten av dennes fenomenala *Takeover*. Bästa disslåten är i stället *Destroy & Rebuild* som är en klockren uppgörelse med gamla polarna Prodigy och Cormega, där Nas rappar precis som Slick Rick.

Annars går Nasir Jones sin egen väg. Som vanligt har han inte fått de bästa beatsen trots samarbeten med DJ Premier, Large Professor och Swizz Beatz. Fast det är ju lite av Nas charm att han inte är den smarta affärsmannen som hela tiden väljer rätt, utan snarare killen med stort ego som inte förstär sitt eget bästa men gör det som känns bra. Som tur är har Nas hittat tillbaka till det han är bäst på, nämligen att skriva texter som handlar om saker. Varje spår på albumet har ett tema och han lyckas till och med behandla terroristattacker mot USA och andra politiska ämnen utan att bli fäniq. *Stillmatic* är det bästa Nas gjort på länge och det är tydligt att Jay-Z fortfarande har konkurrens om titeln King of New York. Och även om jag kommer att hamna på den förlorande sidan håller jag stenhårt på Nas.

Daniel Severinsson

Efter förra numrets premiär för detta lilla musikforum för det nyaste av nya finns det saker att klargöra: mycket musik är skit! Mycket är auditiva störningar som bara upphovsmännen själva älskar. Blinda famlar de runt i en snärskog av tekniska finesser, billiga låtar och skolengelska. Skit finns det ingen mening att tala högt om. Alltså kommer det inte att skrivas om sådant här. Inte heller ser jag det som mission att komma med sanningar om vad som är bra eller dåligt, utan bara skriva tre snärtiga meningar om det jag tycker om eller finner värt att nämna.

Emmon gör en väldigt säregen blandning av nintendotechno och tidig syntpop. Hemlig sång och monofona melodier, små skruvade ljud som man lätt associerar med trassliga spelkassetter och syntax error-meddelanden – skojigt på gränsen till allvar.

Allvarligt på gränsen till skojigt är **Ramblin' Nicholas** sex låtar som samlas under titeln *Takin' Off*. Chris Isaak-flirtar, fenderförstärkare och förra årets mest hypade instrument, trumpeteten, har det mysigt ihop i Borås, Göteborg och Kullasand. Vackra sånger som känns angeläget framfört. Topp.

På toppen hittar vi **Willing To Run** med sin episka svit *The Year of the Dragon*. Kao-tisk helt bortom all sans och balans upptäcker detta ensamband helt nya musikaliska områden. Möjligen stöter han ihop med The Nykles eller ett Pere Ubu på LSD. Att inte hela projektet imploderar är för mig ett under, men det hålls säkert ihop av de klockrena samlarkorten som medföljer varje låt. Äventyrsrock i folkhemmet.

Denna omgång av instrumentrock står skånska **Now** för. Fusionvarning men de lyckas på ett underligt sätt hålla sig på rätt sida och inte trilla ner i hemska hål. New Wave-touch med Barry Adamson-bas och lyckosamma pedalinköp leder till framgång. Mot slutet drar det iväg emot stillsamt Godspeed Your Black Emperor!-kaos, då känns det riktigt bra. Säkert lyckad liveupplevelse.

Vinnare av Sveriges sämsta bandnamn **Fireline Angels** har flera andra kvaliteter, till exempel att på lämpligt sätt förvalta tomrummet efter Souls. Att sångerskan stundom klingar farligt nära No Doubts dito är bara en darning i förbifarten. Sedan har de ett knippe härliga slagdängor som på ett charmig sätt känns fantastiskt otidsenliga. Skönt att inte alla fastnat i garagepsykedelian. För kontakt:

Emmon: emma.nylen@konstfack.se
Ramblin' Nicholas: ramblin@nicholas.nu
Willing To Run: Lagman Lekars väg 2, 6tr Norsborg
Now: Nowmusic@hotmail.com
Fireline Angels: info@firelineangels.com

Fredrik Eriksson

NATE DOGG "Music & Me" Elektra/Warner

Efter en tidig morgonpromenad återvänder marinkärssoldaten Nathanel Dwayne Hale till sitt hus i Kalifornien. Där upptäcker han att en kusin håller på att servera Nathanelns flickvän en väl närgången frukost på sängen. Nathanel går bananas och i två dagar sitter han med en pistol i handen utan att turturduvorna vågar röra sig ur fläcken. Under kidnappningen, som slutade med böter, föddes Nate Dogg och samtliga brudars förstanamn blev bitch.

Det är så vi känner Nate Dogg, snubben i plommonstop som sjunger hiphop-refränger som ingen annan. I eget namn har han bara gjort två mer eller mindre bortglömda plattor. Men ett femtiotal gästspel (Dre/WarrenG/Xzibit/Eminem/2Pac/Kurrupt/SnoopDogg/Jada-kiss...) med subtila titlar som *Bitch Please* och *Bitch Please 2*, samt förra årets *If We* med Mariah Carey, borgar för att samtliga med en radio i huset lånat Nate Doggs väna stämma ett öra.

Med *Music & Me* har Nate Dogg gjort en klassiker för oss som inte kan få nog av bilåkarpumpig laidback-funk. Få spår gör att man automatiskt släpper glaset i bargolvet och viftar med tröjan i luften, *Music & Me* är snarare en inuit till långsamt zickzackande med armarna. G-funk-stinna titelspåret, där Nate Dogg begrundande lovsjunger gräs och musikens helande kraft, är kanske ingen låt man spelar för svärar efter första daten, men den visar ändå vilken genuin soulsångare Nate Dogg är. *Your Woman has Just Been Sighted (Ring the Alarm)* där flickvännerna kommer till festen objudna när Nate tillsammans med Jermaine Dupri planerar lössläppt hanky panky är party-funk med glimten i ögat. I övrigt backas Nate av bekanta mikrofonjonglörer. Allt är sig likt i de stygga pojkarnas land och det lär dröja innan Nate Dogg byter förnamn på det motsatta könet.

Björn Magnusson

N.E.R.D. »In Search of...« Virgin

Chad Hugo och Pharrell Williams utgör tuffa producentduo The Neptunes som jobbat med alla stora stjärnor. Dessutom släppte de själva förra året bästa platta alla kategorier under namnet N.E.R.D. Här kommer nu en alternativ version av *In Search of...* som är mindre programmerad och elektronisk, killarna använder sig istället av fler riktiga instrument som (hårdrocks)gitarer och funkiga livetrummor. I låtar som riffiga *Lap Dance*, *Things are Getting Better* som fått nytt driv i groovet, aggressiva *Rock Star* och *Am I High* märks störst skillnad.

Denna platta är som en white trailer

THE NOTWIST "Neon Golden" City Slang/Virgin

2002 är bara en månad gammal, men redan har vi en stark kandidat till årets snyggaste förpackning. The Notwist tar fasta på att en LP består av två sidor, och delar således upp *Neon Golden* i två mini-CD, med tjugo minuter musik vardera, inhysta i en pytteliten roströd digipak med mattsvart tryck. Stil är bara förnamnet (det ges även ut en vanlig stor CD i en nästan lika snygg vanlig digipak).

Musikaliskt är The Notwist ett snällt indiepopband, med tydliga influenser från elektronisk musik. Minst en av medlemmarna är också med i hypade electronicabandet Lali Puna. Det är rätt trevliga låtar, med en intressant mix av programmerade beats och de mer traditionella elgitarr, bas och sång. Sängen är annars bandets svaga länk. Sångaren låter lite mesig, och hans tendens till gnällighet accentueras av hans tyska brytning. Men sånt är bara petitesser i sammanhanget: en så här snygg förpackning förlåter det mesta.

Henrik Strömberg

OKKERVIL RIVER "Don't Fall in Love with Everyone You See" Jagjaguwar/Border

I vilket annat fall som helst hade kultfiguren Daniel Johnstons medverkan varit det mest iögonfallande. Möjligen hade producenten Brian Beattie, under 1980-talet medlem i Austinlegenderna Glass Eye, ramlat in på andra plats. Men, det här är det anmärkningsvärda, båda hamnar i skuggan av Okkervil Rivers smittsamma folkpop, hysteriska blugrass och morbida sånger om dåliga dagar och flickan som vill till Kansas City. Austinkvartettens andra album *Don't Fall in Love with Everyone You See* är så fyllt till bredden av mandoliner, munspel och influenser av allt från Tindersticks och Arab Strap till Ronnie Lane's Slim Chance och The Carter Family, att Johnstons och Beatties medverkan mer eller mindre glöms bort endast några takter in i inledande *Red*. Och det skulle inte hänt i vilket annat fall som helst.

Dan Andersson

JIM O'ROURKE »I'm Happy, and I'm Singing, and A 1,2,3,4« Mego

Jim O'Rourke åt upp minimalisterna redan som aperitif. Till förrätt kastade han sig över det senare 1900-talets konstmusik. När han sedan i sin egen karriär, som smaksättare, gör

popmusik sker det med vänsterhanden. Nej, oavsett hur bra man än kan tycka om O'Rourke's *Eureka* eller *Insignificance* ekar dessa av kyelig distans till popmusikens uttryck. Av detta märks ingenting när han ger sig ut i det elektroniska landskapet kantat av Cage, Feldman och Reich. Där är han varmt välkommen. Det är förstas inte svårtillgänglig eller på något sätt komplicerad musik utan mycket tonal och tematiskt svepande stycken, mer besläktad med Pärt i öster än Matmos i väster. Kortare fragment moduleras sakta och ofta fäsförskjutet in och genom varandra. Flerdimensionellt, vackert och fokuserat. Det är lätt att dra paralleller till Eno och hans ambientstycken trots att det har mycket lite med den senare populariserade formen av genren att göra. För där är *I'm Happy...* alldeles för varmt och genomtänkt framfört. Man förstär plötsligt Thurston Moores förtjusning över att hittat en Eno för Sonic Youth. Frågan är om det inte är dags för Eno att hitta en O'Rourke.

Fredrik Eriksson

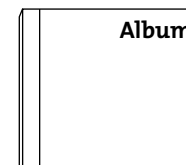
PAIN »Nothing Remains The Same« Stockholm Records

Döds- black- eller heavy metal, så länge det är metal kommer alltid Peter Tägtgren på tal. Efter tio år med Hypocrisy, över 100 produktioner, många år som soloartist och med tredje soloplattan ute, är han synnerligen produktiv. 1999 års *Rebirth* med sin uppkäftiga mix av industri, metal och techno, med superhiten *End of the Line* i främsta ledet, ruskade om musikvärlden ordentligt. Nya plattan är egentligen rent tekniskt och arrangemangsmässigt bättre än sist. Det bubblar, fräser och tjuvar av elektroniska ljud och rytmer är medryckande, trots allt känns helheten för tillrättalagd och anonym. *Shut Your Mouth* är en given listklättrare med en sugande industri-metallisk refräng, vilket även gäller för inledande *It's Only Them* och E-type-liknande *Save Me*. Nya singeln *Hate Me* förenar Paradise Lost med Ozzy och skulle platsat på Ozzmosis-plattan, medan ljudlandskapet till *Injected Paradise* doftar Depeche Mode. Överlag känns musiken för bombastisk och överarbetad vilket dränker melodierna.

Thomas Olsson

PUSS "We Are Puss" Pusstracks/Illegal DIVERSE ARTISTER "Nanoloop 1.0" Disco bruit

Och jag som trodde pixel-nostalgin hade passerat bäst-före-datum. Men hetast just nu är att göra musik på en Gameboy. Oberoende av varandra har det tagits fram inte mindre än två program för detta tivelaktiga nöje. Utan

Album

vare sig Nintendos vetskap eller välsignelse, skall tilläggas. Svenska duon Puss använder sig av ilkaledes svenska programmet Little Sound DJ, och resultatet är lika sockersött och kitchigt som namnen antyder. Syntpop för den post-ironiskt infantila generationen. Allvarligt talat undrar jag om någon verkligen sätter på den här rosa skivan för att han/hon tycker den är bra, eller om den bara är en kul-på-förfesten-företeelse.

Nanoloop är ett program för att skapa ljud och loopar, till skillnad från Little Sound DJ som främst bygger på samplade ljud. Den tyske skaparen heter Oliver Wittchow, som nämner den stora spridningen av Gameboymaskiner och ljudchipssets speciella egenskaper som inspirationskällor. På *Nanoloop 1.0* har en bunt mer eller mindre etablerade musiker ombetts göra låtar med hjälp av programmet, främst experimentell elektronik- och noise-musiker. Det är imponerande vad folk som Merzbow, Felix Kubin, Vladislav Delay, Hrvtaski eller Stock, Hausen & Walkman lyckas skapa med bara en Gameboy, men i slutändan inte vidare skönt att lyssna på. Ännu en samlingskiva till det stora arkivet.

Henrik Strömberg

REVOLVER

"The Unholy Mother of Fuck"
Music For Nation/Zomba

Mullller, brööööt... Entombeds ljudbild och Entombeds gamla producent Tomas Skogsberg står bakom denna självantändande krut-durk. Sunlight-studion har invaderats av en skjutgalen Revolver som följer en regel – skit i att fråga, skjut först! Sångaren Jens Mortensen (före detta Slapdash) frontar tre attitydstinna tyskar i rock'n'metal-death-punk-roll-tagen. Svinhög på Rohypnol och HB har dessa obstinata dieselpojkar genomfört det perfekta giftermålet mellan Entombed och Motörhead. Snälla Revolver, lova att invadera sommarens alla festivaler.

Thomas Olsson

RIGHTEOUS BOY

"I Sing Because of You"
Stockholm Records

Ofrivilligt jämför man medlemmarna i Cardigans olika soloprojekt. Nina Perssons succéartade skiva från förra året – firad och hyllad av fansen och en kritiker och Peter Svenssons samarbete med Jocke Berg i Paus, också den hyllad. Ska man se det som en intern tävling dem emellan utser jag härmed vinnaren. Righteous Boy är Magnus Svenningssons alter ego. Han är killen som vägade ta time-out. Som kände att framgångshjulet snurrade alldeles för fort. Istället gick han in i sig själv och hittade hem.

I Sing Because of You handlar om att hitta tillbaka. Magnus åker taxi genom en regnig storstad och söker. I bilen sitter några

av de närmaste vännerna som kartläsare. Vägen är inte spikrak. Smågator, motorvägar och återvändsgränder. Magnus nuddar vid många stilar och kokar en egen brygd. Dub, pop och rock. *I Sing Because of You* kommer inte till dig direkt som en vändresserad hund. Den kommer sakta via ambienta svallvågor. Det här kan vara en av de mest nakna och uppriktiga debuter på många år. För det är ett modigt album. Trots det tror jag inte att det hamnar på topplistorna. *I Sing Because of You* är alldeles för okommersiell för att tilltala den breda massan. När sista spåret *You Better do Good* klingat ut kliver Magnus ut ur taxin och står naken i regnet med blicken mot horisonten redo att gå vidare.

Per Lundberg G.B.

JOSH ROUSE

"Under Cold Blue Stars"
Slow River/MNW

En del artister har DET. Vad det är och hur de fick det är ofta obegripligt, men i Josh Rouses fall sammanfattas det enklast i ett ord – rösten. Vad han gör med den för att få den som han gör, som om en kedjerökande Bono överdoserat på Marvin Gaye och Bruce Springsteen, förblir ett mysterium. Men han förvaltar den väl.

På sin tredje skiva tar Rouse steget bort från bandformatet som dominerade hans två första, enastående, album. Att han bor i Nashville verkar ha mindre betydelse för varje gång, och på *Under Cold Blue Stars* är den försvinnande liten. Istället är skivan ett samarbete i pop mellan den 29-åriga sångaren och hans turnékeyboardist Pat Sansone, och en självklar fortsättning på det mer lågmälda anslag som dominerade stora delar av *Home*. Ramhistorien, en sångcykel om ett gift par i slutet av 1950-talet, är obetydlig. Istället är det de tio fantastiska låtarna som bevisar att inget gått förlorat när bandet skalats bort. Låtarna – och rösten.

Dan Andersson

SAÏAN SUPA CREW

"Raisons"
Virgin

SSC är det närmaste Frankrike kommer en supergrupp inom rap. På sin andra fullängdare fortsätter Feniksj, Leeroy Kesiah, Vicelow, Specta, Sly the Mic Buddah och Sir Samuel att servera sprudlande glad hiphop, proppfull med galna samplningar, beatboxande och dansanta rytmer. Det råder inga tvivel om att de rappar om roligare ämnen än sakernas tillstånd i de Paris-förorter man kommer ifrån. SSC känns snälla utan att vara mesiga och med *Raisons* har de åstadkommit ett rusligt varierat och lekfullt album som det är störst omöjligt att tycka illa om.

Daniel Severinsson

SODASTREAM

"The Hill for Company"
Tugboat/Border

Jag börjar tyvärr bli obeskrivligt trött på Nick Drake-inspirerad folkpop. Allt för många tror att det räcker med ett, eller två, brustna hjärtan och en akustisk gitarr för att skapa magi. Men ack nej, det må hända att trendkänsliga norrmän klar sig utmärkt utan vare sig talang eller begåvning men att drabbas av ett slags mellanläge och dessutom vara från ohippa Australien blir det krångligt. Har man dessutom som Sodastream en halvhit i ryggen blir läget än mer komplicerat. För trots den mycket behagliga sättningen med piano, gitarr och kontrabas, ofta trakterad med stråke, plus små kryddstänk av trombon och trummor, trampar duon ofta i luften. Dels har vi den klart popigare ådran som de behärskar på ett alldeles utmärkt sätt och dels den mer »dark folk«-orienterade som oftast ligger som ett obehagligt liniment över alltihop. Där Will Oldham har full koll på läget känns Sodastream bara som en billig tapet. Trots att de har både melodier och historier som känns angelägna. Kanske beror det på att Karl Smiths röst ligger på gränsen till en pastisch av den snälle bedragne lantiskillen, eller att texterna inte når fram till mig eller så är jag bara överdrivet gnällig och oemottaglig för fler lågmälda ackneoffer.

Fredrik Eriksson

NIKKI SUDDEN

"The Nikki Sudden Compendium"
Secretly Canadian

Secretly Canadians samlingsplatta tar vid i början av 80-talet när Swell Maps hade upplösts och Nikki Sudden gjorde plattor under eget namn med gruppen The Jacobites och tillsammans med Dave Kusworth. Plattan spänner över tio olika skivor. Med start bland postpunkiga låtar som *Channel Steamer* och *New York* går Nikki Sudden mot ett personligare uttryck där rösten blir en allt tyngre del. På plattan *Robespierre's Velvet Basement* har det hänt riktigt stora saker. Här representerad med tre låtar. Den magnifika *One More String of Pearls* är en låt som förändrar och räddar liv och *Ambulance Station* är nästan ännu bättre, om det nu är möjligt. Nästa platta representerad är *From the Ragged School* som också den är ett mästerverk, tyvärr bara representerad med två låtar. Men vilka låtar! *Big Store* kryper innanför huden och även om den bara är drygt fem minuter så stannar känslan kvar länge och textraden "Send my love to the girl in the big store..." ekar i huvudet. *Heart of Hearts* från samma platta är romantisk och vacker. Swell Maps i all ära men den otroligt inspirerade Nikki Sudden vi hör från mitten av åttiotalet har aldrig senare dykt upp. Och tänk efter, hur många hade sin

höjdpunkt då? Det ekar ofta av Johnny Thunders platta *So Alone*, både i stämning och framförande, men mest av Nikki Sudden själv. Jag älskar kompromisslösa musiker.

Jonas Elgemark

LOUDON WAINWRIGHT III

"Last Man on Earth"
Evangeline/MNW

Den aldrig tillräckligt uppmärksammade singer/songwritern Loudon Wainwright III:s sånger är inte större än livet. De är livet. Från en vinkel där skavankerna syns från tidigare törnar, men där nästa gång kanske blir bättre. Att romantikern är förenlig med cynikern har Richard Thompson bevisat. Så också Loudon. Men han lockar inte längre till gapskratt med bitterljuva fyndigheter på samma sätt som han gjorde på 70-talet. Idag betraktar han livet med en stillsammare blick. Utan resignation, men med ett varmt överseende. Som om han, trots allt, lärt sig räkna en försonande hand mot den frustration ensamheten och de misslyckade förhållandena väcker. Nej, man skratrar inte högt, man ler av ett ömsidigt medkännande.

Men Last Man on Earth representerar inte bara en svårantastlig hållning. Främst är den en samling låtar ur en 50-årigs perspektiv. Jag skulle inte vilja plocka bort en enda av dem. White Winos är till och med en av de bästa sånger Loudon Wainwright III skrivit under sin trettioåriga karriär.

I titellåten ironiserar han över hur "gam-malmodig" och "retro" han är. Men just att han är något av en anakronism är en av de saker som gör honom så älskvärd. Det må vara en hård värld därute, men mitt i den står Loudon fortfarande med sin gitarr och all-tjämt knivskarpa röst och är så förbannat mänsklig. Någon att tro på när idealen korrumperas och faller. Som om han faktiskt vore den sista riktiga människan på jorden.

Peter Sjöblom

WOLF

"Rocket Science"
Snostorm/Border

Fantastisk debut från Clive Painter, ena halvan av Broken Dog. Här experimenterar han i instrumentala ljudlandskap som ligger granne med Tortoise och Labradford. Det tog mig tre lyssningar att fastna. För Rocket Science är inte en direkt upplevelse. Snarare så smyger den sig på. Läger sig i bakhåll och anfäller i rena gerilla-attacken. De tio låtarna ingår i en total upplevelse. Tio låtar blir en enda lång svepande känsla. Mjukt, hårt och intressant i samma rörelse.

Per Lundberg G.B.

*jeans & clothes
& hair*

ABANDON**"When it Falls Apart"****Black Star Foundation**

Tung och långsam hardcore från Göteborg, lite åt samma håll som Neurosis kanske. Texterna luktar starkt av politiskt stålbad. Abandon kräver lyssnarens fulla uppmärksamhet. Skönt att höra ett band som verkligen menar allvar och klart visar vart man står.

Per Lundberg G.B.

ABSTRACT RUDE, PREVAIL + MOKA ONLY**"Code Name: Scorpion"****Battle Axe/Border**

Code Name: Scorpion är ett hobbyprojekt med tre musketörer från underskattade kanadensiska bolaget Battle Axe. Inte helt oväntat gör man bra underground-hiphop, som tyvärr känns en aning ofokuserad emellanåt. De tre rapparna har också ganska lika stilar vilket är lite trist. Kontrasten blir följaktligen stor när Mad Child gästar på *To Make Millions*. Musiken som mestadels är signerad Rob the Viking är OK utan att bjuda på några större överraskningar. De spår som Moka Only proddat är för all del annorlunda med mycket synthljud, fast precis som på hans egna album *Lime Green* faller de mig oftast inte riktigt på läppen.

Daniel Severinsson

ADRIA**"Palao Faliro"****Speakerphone Recordings**

Hemma i Malmö sitter Kristoffer och Julia och myser tillsammans till Françoise Hardy och Nancy Sinatra och tycker att det här, det är inte så dumt. Något sånt skulle man göra, fast modernare. Kristoffer programmerar några beats och lite snygga samplingar som han och Julia sedan kan spela bas respektive orgel över. Lite åt electropop-hållet, fast modernare. Julia kan ju sjunga också, lite som en blyg Stina Nordenstam som skrattar åt nästan samma saker som The Knifes Karin Dreijer gör. Lite fint, fast modernt. Och inte alls dumt.

Dan Andersson

AEROSPACE**"The Bright Idea Called Soul"****Summersound/MNW**

Lekfulla gitarrer spelar genast upp videon till Popsicles *Sunkissed* i mitt huvud. Eller badstrand, småbarn, färgglada spadar och hinkar. Allt detta inspelat med en Super 8. Somrigt så det förslår med låttitlar som *Summer Still Reigns Supreme*, *Summer Days are Forever* och *Summer Bliss*. Lågg även märke till bolagets namn. En annan snygg titel är *The Caroline I Know* som inte kan vara annat än en vink till Beach Boys. Soundet låter som bob hund och Eggstone blandat med norrlandspop från 90-talet. Det är vackert, soft och drömskt och inte alls i takt med tiden. Jag vet inte om de kommer att slå idag när indieeran är sedan länge svunnen, alternativt är det just därför man kan ta till sig Aerospace. De drunknar inte längre i mängden av svensk sommarpop. Torbjörn Thorsén sjunger med en söt pojkkäktig stämma och inramas av en mysig orgel. Bandet har funnits ett par år och har redan turnerat i USA. Tyvärr är det ingen större variation på debutplattan. Men det kanske kommer.

Annica Henriksson

AKHÉNATON**"Sol Invictus"****Delabel/Virgin**

Akhénaton är medlem i Marseilles fetaste hiphopkollektiv IAM, och *Sol Invictus* är ytterligare ett exempel på hur stark den franska hiphopscenen är. Musiken håller hög klass rakt igenom och Akhénaton flyter lika lätt på ledsna spår med stråkar som uptempo-låtar med blås. Hade bara min gymnasiefranska räckt till för att förstå vad Akhénaton säger hade jag gillat det här

riktigt mycket.

Daniel Severinsson

AMERICAN HEAD CHARGE**"The Art of War"****American Recordings/Universal**

Har blivit överöst av så kallad amerikansk hård rock på sistone. Allt helt utan talang, förnuft och känsla. Hade låga förväntningar på American Head Charge. Inte alls så pjåkigt trots att det inte rör sig om något revolutionärt i musiksammanhang. Arga killar utrustade med gitarrer, bas, trummor och en sångare. I vissa stunder låter det eastcoasthardcore å la Sick of it all eller Biohazard. Då ler jag glatt.

Per Lundberg G.B.

THE APRIL TEARS**"Consume Desire"****Edel Records**

Svenska syntpopparna i April Tears har verkligen haft otur. Debuten *Strange Paradise* gavs ut 1995 på ett litet bolag och uppföljaren började spelas in i Bristol. Resultatet var inte tillfredställande och de skrev på för Jimmy Fun Music, men inte heller då blev de nöjda. De hittade sedan producenten Christoffer Lundquist, tidigare basist i Brainpool. Efter flera vändor har Edel Records tagit gruppen under sitt beskydd och nu först kommer uppföljaren till *Strange Paradise*. Kvintetten har mognat, har starkare melodier, men influenserna från 80-talets syntvåg är fortfarande desamma. Sara Gunnarsson har en helt okej röst, men låtarna blir inte alls speciellt mörka och suggestiva med en gäll flickröst. Texterna och känslan jag får av musiken har släktskap med Suede, mycket neonljus och trådsmla modeller med glittersmink. Inledningsspåret *Model, Actress, Whatever* vann pris i Sverige och det är i denna Sara sjunger som bäst med en mörkare sensuell röst. Fjärde spåret med raden "I don't need no medicine, don't need no miracles" är ett fint stycke syntpop, även singeln *Hardcoming. All I Want Is You* funkar inte alls med den förskräckliga falsettefrängen. Och *Seventeen* för tankarna till Lambretta. Hmm... Däremot är syntlingorna riktigt snygga plattan igenom. Fram med axelväddarna och pastelsmink!

Jag tror att April Tears 80-tals glamorösa storstadsromantik kommer att gå hem hos 17-åriga kids som drömmer om att bli en model, actress, whatever...

Annica Henriksson

AS FRIENDS RUST**"Eleven Songs"****Golf/Border**

As Friends Rust hamnar i punkfacket, men de betonar tajthet och tyngd mer än klassiskt ös. Tyvärr bygger nästan alla låtar på likartade idéer i mer eller mindre samma tonart – variation är inte As Friends Rusts starka sida. Trots att skivan är rätt kort i både längd och antal låtar tröttnar man fort.

Peter Sjöblom

ASH**»Free All Angels, Special European Tour Edition«****Infectious/Edel**

Ashs senaste platta släpps här igen med en bonus-CD innehållande bland annat akustiska och livespår. Detta material understryker ännu en gång att det är Tim Wheelers charm som är bandets stora tillgång. Han skriver snärtiga poplåtar som han sjunger på ett avväpnande sätt. *Shining Light* är exempelvis gnistrandande i sin akustiska version. Tim Wheeler kommer att gå långt, med eller utan sina bandkamrater.

Gary Andersson

ATIVIN**"Interiors"****Secretly Canadian/Border**

Huvudansvaret vilar kanske på Slint, men Ativin är heller inte helt oskyldiga till den

våg av slamrig, inte sällan instrumental, postrock som sköljer över USA. Genren hade aldrig spridits som den farsot den är utan agenter på gräsrotsnivå. Det mesta är ointressant, men Indianatrin Ativin hör till det på en hand lättträknade fåtal som lyfter musiken till något utöver det alltför tröttsamt vanliga. Debuten *German Water* spelades in redan 1997 och fram tills nyligen såg det inte ut att bli någon andra skiva. Men *Interiors* bevisar att Ativin under uppehållet förlorat varken svänget eller fingertoppskänslan för kontraster och avigt cementerade gitarrer. Lite sång, kanske snarare viskningar, letar sig inte helt ovälkommet in i ljudbilden. Sporadiska inhoppsått rumba och omkringliggande musikstilar och gör sin egen elektroniska variant på temat. Han experimenterar och leker men behåller ändå kärleken till genren. Och får hjälp av

Dan Andersson

ATOM**"Replicant Rumba Rockers"****Nonplace**

Det var svårt att värja sig mot tyske Atom när han under namnet Señor Coconut gjorde sanslösa Kraftwerk-låtar i merenguetappingar och cha-cha-cha-versioner. Låt vara att plattan var mer innovativ och kul än riktigt bra men visst har mannen en hel del att komma med. Nu slår han över till rumba och omkringliggande musikstilar och gör sin egen elektroniska variant på temat. Han experimenterar och leker men behåller ändå kärleken till genren. Och får hjälp av

Robert Lagerström

BANE**"Give Blood"****Equal Vision/Border**

Klassisk amerikansk hardcore som varken upprör eller glädjer. Har hört allt för många gånger av band som gör det hundra resor bättre.

Per Lundberg G.B.

BIG WRECK**"The Pleasure & the Greed"****Warner**

Totalt intetsägande postgrunge utan vare sig känsla eller talang, kryddat med en smula Stone Tempel Pilots-komplex med vässat gitarrljud. Lite Soundgarden och så en egen mix av det hela. Svintrist!

Thomas Olsson

BLACK MOSES**"Emperor Deb"****Lunasound recordings**

Svenska trion Black Moses gör egentligen inga fel med sin tunga och dimmiga 70-talssinspierade rock. De plockar fram nyanser, stressar inte igenom sina låtar och de vet hur man manglar. När de tar i med de tunga artilleriet har man inte hunnit tröttna eftersom arrangemangen är luftiga och alla instrument får sitt lilla utrymme. Sångaren James Jones gör mig dock lite trött efter ett tag och man önskar att han inte försökte gömma sig så mycket bakom musiken. När det är som bäst är Motorpsycho inte långt borta.

Jonas Elgemark

BLOOD FOR BLOOD**"Outlaw Anthems"****Victory/Border**

Kan inte ta ett band på allvar vars största begåvning är att böja verbet fuck. Dålig punk av ännu sämre punkare. De borde gå och fucka ned sig i fuckskiten.

Per Lundberg G.B.

BLUE SIX**»Beautiful Tomorrow«****Naked Music/Virgin**

Jay Denes gör under namnet Blue Six snygg reklambyråmusik – och får det att funka! Låtarna är kristallklara som alpsjöar där grooves speglas mot rymden i känslan. Den något könlösa produktionen har jag överseende med eftersom det hela är så... vackert. Jag slappnar av väldigt bra,

speciellt om volymen är moderat.

De kvinnliga sångerskorna är precis så svala som väntat: Lisa Shaw är cool i *Let's do it Together*, *Pure* svämmas över av soul via Monique Bingham och Catherine Russell svävar med lätthet över svänget i favoriten *Musical and Wine*.

På det hela taget vinner *Beautiful Tomorrow* över mig totalt även om mycket känns 90-tal. All musik kan ju inte blicka framåt...

Gary Andersson

CHARLES ATLAS "Felt Cover"

Static Caravan/Border

Chello, xylofon, elgitarr, bas, etc. Charles Atlas spelar postrock-ambient, lite som Sigur Ros eller Stars of the Lid. Fast tråkigare. Låtarna känns mest som nudlande utan riktning. Vill Charles Atlas någonting, eller har de bara låtit bandspelaren vara på medan de fingrade lite på sina instrument?

Henrik Strömberg

CHRIST-T

»The 253«

Snowstorm/Border

Denna trio som leds av Chris spelar gladlynt indiepop som i sina bästa stunder rockar intensivt. Uppfinningslustan har varit stor i studion eftersom många låtar är okynniga och brittisk pärla i den stora svinaktiga musikbranschen. Materialet känns spontant och oredigerat. Musiken är stillsam och ofta akustisk medan texterna är underfundiga betraktelser över livet i största allmänhet. Sammantaget är Chris T-T en kul bekantskap, som jag kanske återvänder till.

Gary Andersson

THE CHURCH

»After Everything Now This« Cooking Vinyl

Som alla torde veta vid det här laget har the Church funnits i över 20 år, kommer från Australien och har svenska hustrur. De flesta borde också om de inte redan vet det göras uppmärksamma på att the Church är ett alldeles nödvändigt band, som hållit sin egen stil genom alla år utan att någon kunnat kopiera dem. Och det är egentligen rätt konstigt, med tanke på att det handlar om ganska enkel gitarrbaserad poprock med välskrivna melodier. Effektpedalerna har alltid haft en central roll, och det är bandet långt ifrån ensamma om.

Svaret måste vara kärleken till musiken. Det bevisade bandet inte minst med coverplattan *A Box of Birds* som kom för något år sedan, där de gav sig på att tolka så skilda artister som George Harrison, Iggy Pop och Ultravox. Aldrig tidigare har väl en skara låtar varit så trogna originalet, och samtidigt låtit så egna. Det måste handla om en innerlig känsla för musiken.

Innerligheten finns där även på nya plattan, men något i själva produktionen gör att detta känns som ett retro-försök. Gitarreffekterna verkar ha tagit överhanden över låtskrivandet, som för att föra lyssnaren tillbaka till 80-talet. Låtarna håller inte högsta Church-standard, även om det inte är dåligt, men det som mest gör *After Everything Now This* till en mellanplatta är att bandet lagt in alldeles för mycket melankoli och för lite rock i musiken den här gången. Men tveklöst gör de det med kärlek.

Pigge Larsson

CLINIC

"Walking with Thee" Domino/MNW

Det har gått snart fyra år sedan Liverpoolkvartetten Clinic släppte sin första singel. Baksidan av omslaget pryddes av bilder på rockhistoriska giganter, Brian Wilson den störste av dem. Många av dem dyker fortfarande allt som oftast upp i recensioner och artiklar om Clinic. När det var dags för albumdebuten talades det mycket om New Orleans och 13th Floor Elevators i såväl

pressreaser och intervjuer som, i slutändan, i recensionerna.

Men allt var bara båg. Det blir uppenbart redan vid första genomlysningen av andra skivan *Walking with Thee*. Bandet har gjort sig av med sin rock-är-skøj-attityd och, med den, illusionerna kring vad de håller på med. För de har alltid, vad de än själva säger, varit ett postpunkband, samma skola som Wire och många andra i England tillhörde mellan 1978 och 1980. Inte för att det förtar charmen med vare sig deras tidigare utgåvor eller *Walking with Thee*. Men något har ändå gått förlorat. Rock är faktiskt skøj.

Dan Andersson

LLOYD COLE

"Plastic Wood"

XIII Bis/Border

Den suddiga bilden och den mikroskopiska texten basunerar knappast ut att detta är en Lloyd Cole-platta. Lika bra det förresten, för det låter inte alls som den Cole vi lärt känna. De strävt analoga ytorna leder tankarna till Fripp & Eno och Tangerine Dream före Rubicon. Plastic Wood är som ett soundtrack till en hypotetisk korsning av gammal science fiction och film noir. Nyskapande är det inte, och i Lloyd Coles karriär mest att betrakta som en stillistisk paus, men ändå: ser man de 18 snuttarna som ett anspråkslöst associationsflöde och en fond till andra sysslor fungerar det rätt bra.

Peter Sjöblom

BOBBY CONN

"The Golden Age"

Thrill Jockey

Bobby Conn, är inte det den där jättelilla killen med peruk som brukade dyka upp efter midnatt på MTV för några år sedan och falssettskrika över vad som borde ha varit en hit med Jackson 5? Visst är det han. Och nu är han tillbaka. Efter att ha varit spårlost försvunnen några år ligger nu hans tredje fullängdsskiva *The Golden Age* färdig. Med sig har han som alltid sin medkonspiratör tillika violinist Monica Bou-Bou. Tillsammans har de komponerat ett nio låtar långt opus om kokain, synd och botgöring, och har dessutom lyckats med konststycket att inte blanda in Gud i gospeln. Jesus, däremot, får plats, tillsammans med en hel del annat. Conns falsett samsas med allt från elgitarr till en blåsektion, från Hawkwind till The Four Tops eller, för den delen, från T. Rex till The Temptations under deras *Psychedelic Shack*-era i mitten av 1970-talet. Inte sällan blir det tvåra kast, men Conn förlorar aldrig fokus. Svänget, som en halt James Brown, förlorar han inte heller.

Dan Andersson

CORNELIUS

"Point"

Matador/Border

Med *Fantasma* lyckades Cornelius ta en hel värld med storm. Ett fantastiskt album som i princip tog all popmusikens goda och blandade i en mixer, för att sedan spotta ut allt i små komplexa brottstycken. På något sätt finns den attityden fortfarande kvar i *Point*, men nu är det mer introvert, som att Cornelius velat göra upp med sin egen musik det han tidigare gjorde med hela populärkulturen. Det är ofta mer sjuttio-talsfunk än klassisk popmusik, det känns lite mer mantrålikt mässande emellanåt, men det är fortfarande samme Cornelius som leder oss fram genom den egenhändigt konstruerade snärskogen av ljud och rytmer. Ibland hamnar man i ett tillstånd någonstans mellan yrsel och eufori, då man heller inte riktigt vet vad i musiken som framkallat det. Det är komplext, men svävar aldrig iväg så att man tappar balansen, utan är hela tiden med båda fötterna förankrade på jorden. Det tar ett tag att

komma in i Cornelius musikaliska landskap, men det är värt det. Vidgade referensramar. Ambivalent ambient för ett annat årtusende.

Magnus Sjöberg

DONNACHA COSTELLO

"Together Is the New Alone"

Mille Plateaux/Border

Till den här skivan behövs en equalizer, så att man kan dra ner de höga frekvenserna till noll. Donnacha Costello klämmer nämligen ibland i med isande höga toner, som skär rakt in i hjärnan. I alla fall om man som jag har en släng av tinnitus. Bortsett från det är *Together Is the New Alone* en ytterst njutbar skiva. Tag Autechre eller Biosphere i sina mest storslaget ambienta stunder och addera till det dagens klick- och knasterestetik. Både nästan helt knäpp tyta spår som mer maximalistiska ambienta skapelser ryms på skivan, dock är det först i skivans sista minuter Donnacha Costello mixer in ett helt vanligt trumspår i de skira tonerna. Vackert. En ny skiva att ställa in i favorithyllan.

Henrik Strömberg

CRACKER

"Forever"

Cooking Vinyl

Cracker har de senaste åren fört en tynande tillvaro på den svenska marknaden. På något sätt verkar det som att allt medan bandet mejslat ut sig en musikalisk profil har intresset svalnat. Och med tanke på hur *Forever* låter, är det kanske inte så underligt. Cracker har blivit till ett slags amerikanskt Waterboys med en småskalig storvulenhet och tralligt gospel-liknande rock. När de dessutom i vissa spår flirtar med sjuttioalets glamrock blir resultatet väl krystat. Det finns enstaka undantag som lyfter: *Guarded by Monkeys*, som vägar ta ut svängarna utanför de annars snävt satta musikaliska ramarna, men som har en text som är väl fånig. Totalt sett visar *Forever* att Cracker inte är ett dåligt band, men att man fortfarande inte lyckats lyfta sig bortom medelmåttigheten.

Magnus Sjöberg

CRUACHAN

"Folk-Lore"

Hammerheart?

Kombinationen hårdrock/folkmusik har gjorts i åtskilliga tappningar under de senaste femton åren (Thin Lizzy regerade den tro- nen rätt länge). Egentligen har väl inget i egentlig mening lämnat något bestående intryck, men det finns fortfarande de som inte ger sig. Cruachan har funnits i tio år, men har tidigare bara släppt ett par skivor, mycket på grund av skivbolagstrassel. På *Folk-Lore* har man lämnat de riktigt tunga black metal-influenserna och koncentrerar sig mer på folkmelodierna. Sådant har visserligen kostat band tidigare (Skyklad, exempelvis), men det verkar som att Cruachan har koll på både klassisk och modern brittisk folk: en sådan tillräcklig koll att de egna låtarna skulle klara sig på egen hand i folkland. Den hårdrockande tyngden finns där, men tar aldrig överhanden, en bra avvägning mellan innehåll och uttryck. Det enda riktiga minustecknet är nog det som också kunde vara det på papperet mest intressanta, nämligen gästspelet av Shane MacGowan. Den gamle Poguessångaren har inte mycket kvar vare sig i röst eller pondus. I *Ride On*, en låt som kan nå stora höjder, läspar MacGowan den knappt ovan fotknö- larna. Totalt sett en intressant och bra skiva med ett meningslöst gästspel.

Magnus Sjöberg

CYPRESS HILL

»Stoned Raiders«

Columbia/Sony

I Cypress-studion blandas hardcore, hiphop-beats och en söktaktig rökluft – ut kommer även denna gång tuff och attitydstark musik. Allt är nytt men ändå välkänt, flummigheten

leder bandet vidare mot nya mål. Jag följer med en bit till. Mest på grund av låtar som *Kronologik* och totalskrivade *Bitter*.

Gary Andersson

DADDY FRIZZ

"The Way"

Macmar Music

Förlåt, men det går bara inte att gilla den musik skånska pojktrion gör. De låter som ett tuffare pojkband, men likväl ett pojkband. Även om de bara har en sångare. För att göra musiken ännu mer ohörbar har de slängt in fåniga syntslingar. Låtarna verkar handla om kärlek, såklart, men jag tycker samtidigt att de låter som ett kristet rockband. Tolka det hur nu vill. Nå, detta låter som musik som skulle platsa i amerikanska ungdomsserier från 80-talet. Ni är för sent ute killar.

Annica Henriksson

DARXTAR

"Tombola"

Record Heaven

Öfta är det något jag stör mig på med svenska Darxtar, det brukar dock inte handla om musiken. Den här gången är det omslaget, inte speciellt upphetsande. Musiken däremot är riktigt upphetsande rakt igenom och *Tombola* är det starkaste jag hört från dem någonsin. Den här gången dominerar gitarrerna över klaviaturen. Hawkwind är fortfarande huvudinfluensen men gruppen har hållt på så länge att de hittat sin egen variant av spacerocken. Klart att de alltid på ett sätt kommer att vara lästa vid sina hjältar men så länge hjältarna heter Hawkwind så är det absolut inget problem för mig. Det handlar fortfarande om lättitlar som *Aura Fiducia*, *In the Spiral* eller *Ode to the Undone*. Att de utnyttjat en massa olika instrument som fioler, trumpet, smättrummor, balalajka och mandolin förstärker bara känslan av dynamik. Jag hade gärna hört mer utflippade grejer och mer variation i musikstil, men det är ju trots allt Darxtar det handlar om.

Jonas Elgemark

DEN SVENSKA MUSIKRÖRELSEN

"Musikens makt"

Living in the Past/Border

Gamla skånska musikrörelsen slår sina påsar ihop och hyllar den svenska 70-talsproppen. Egna låtar blandas med covers på bland andra Risken Finns, Hoola Bandoola Band, Knutna Nävar och Turid. Men när något som en gång hade framåtskridande och förändring som ambition betraktas nostalgiskt i backspegeln, blir det snarare salongsfärdigt än upproriskt. Bandets initiativtagare Mats Zetterberg skriver att han startade Den Svenska Musikrörelsen efter han sett Tillammans. Musikens Makt blir en skivornas motsvarighet till just den filmen. Jag ler igenkännande och känner ett sting av nostalgi över något jag inte gillade förr.

Många namnkunniga från "den tiden" syns bland gästartisterna, såsom Gunnar Danielsson, Peps, Mikael Wiehe och Lasse Tennander.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Ocean's Eleven Original Soundtrack"

Warner

Elvis Presleys *A Little Less Conversation* gör soundtracket vårt varenda krona, för de som inte redan har den låten som även finns på Elvis *Almost in Love* från 1970. Även Perry Comos *Papa Loves Mambo* är en fantastisk låt som passar som handen i handsken till denna film. David Holmes står som producent och har bidragit med sina svängiga *Gritty Shaker* och *69 Police*. Han plockade även ihop ett gäng grabbar som har gjort de coola 60-tals loungeinfluerade mellanspären. Det tråkiga är att alltför mycket dialog från filmen är med och ibland även ihopvävda med låtarna. För att inte tala om den virriga låtlistan. Percy

Faith & His Orchestra bjuder på snygga easy listening-spår från 50- och 60-tal och Quincy Jones svängiga *Blues in the Night* är himla fin den med. Borde inte Tony Bennett också fått vara med? Jag menar, det är ju en gangsterrulle för tjuven. Men Elvis låt slår allt. Skaffa!

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER

"I Am Sam"

V2

Musik från och inspirerad av en film (med Sean Penn och Michelle Pfeiffer) som kommer på svenska biografier senare. Soundtracket består av Beatles-låtar tolkade av exempelvis Nick Cave (en känslig Let It Be), Black Crowes, och Grandaddy. Men det roligaste med plattan är att kolla låtlistan. Många förbisedda låtar som Julia (Chocolate Genius, men inte så bra man skulle kunna tro), I'm Looking Through You (Wallflowers), Golden Slumbers (Ben Folds). Utmärker sig gör Stereophonics souliga Don't Let Me Down och Rufus Wainwrights Across the Universe. Skamfläcken är Strawberry Fields Forever – att vissa saker är och bör förbli heliga är något som den hybriddrabbade Ben Harper inte förstått. Näväl, I Am Sam är en trevlig kuriositet, men knappast mer.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Songbirds - The Essential Album"

Union Square/Goldhead

Tidigare har Union Square gett ut samlingar med brasiliansk musik, latin och soft jazz. Konceptet för Songbirds är märkligare. På två CD:n vill man presentera kvinnliga singer/songwriters. Att slå ett slag för kvinnor i musiken är självklart bra, men varför kallar man plattan Songbirds? Är inte det att muta in dem i just den halvsexistiska kliché om "den väna kvinnan" som de istället borde befrias från? Jag får en olustig känsla av någon sorts "Absolute Female", som om "kvinna" vore något slags genre. Absolute-känslan förstärks ytterligare av det slätstrukna innehållet. Visserligen överraskar det att se originella folksångerskor som Norma Waterson och June Tabor i låtlistan, men glädjen byts till irritation när Emmylou Harris representeras av den anonyma Wrecking Ball och menlösingar som Lene Martin får utrymme istället för Joni Mitchell, Gillian Welch, Mary Margaret O'Hara, Ani DiFranco, Kathryn Williams... Det kan naturligtvis ligga kontraktsskäl bakom detta, men då känns det oriktigt att basunera ut att detta minsann är "the purest songs from the finest female singer/songwriters of our time". Fast det är klart, DiFranco eller O'Hara var väl inte tillräckligt "pure" eller puttenuttiga för att få vara med...

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Music from Vanilla Sky"

Reprise/Warner

Soundtracket till Cameron Crowes nya film bjuder inte på särskilt många exklusiva låtar. REM:s All the Right Friends är lika medioker som deras senaste platta och Have You Forgotten lär inte förvåna Red House Painters-fansen. Däremot överraskar Paul McCartney med en specialskriven kanonlåt som heter just Vanilla Sky – närmare Beatles vita dubbel lär han kanske aldrig komma igen.

I övrigt är det mest skäpmat, men det kan också smaka gott. Solsbury Hill har alltid varit min favorit med Peter Gabriel, och Porpoise Mouth (faktiskt hämtad ur en annan film, den psykedeliska Head från 1968) är nog Monkees allra bästa låt. I övrigt känt material med bland annat Dylan, Radiohead, Jeff Buckley och Chemical Brothers.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"Montreal Smoked Meat"

Force Inc

Den elektroniska musikscenen gjorde inte direkt något väsen av sig när jag var i Montreal. Men här presenteras några av den kanadensiska metropolens musikmakare vilka gör skapligt svängiga tongångar å la techno, house och electronica. Inte med något större nytänkande men de tolv spårerna andas stilfullhet och god smak. Inte minst Jetone.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Fabriclive. 01: James Lavelle"

"Fabric 01: Craig Richards"

Fabric/Goldhead

Ännu en Londonklubb som tycker sig blivit så stora att de måste släppa DJ-mixade samlingskivor. Eftersom mix-samlingar går tretton på dussinet lägger de ner extra mycket energi på förpackningen. Skivorna återfinns, tillsammans med diverse trycksaker, inuti en metallbox med relieftryck, i sin tur inuti en pappask. Det tar fem minuter bara att få fram CD:n innan man kan lägga den i spelaren.

I James Lavelles fall är det värt besväret. Den forne MoWax-bossen blandar oöversvärat indiepop, hiphop, house och techno. Bland de 23 spåren på plattan återfinns artister som Orbital, Radiohead, Green Velvet, Divine Styler & DJ Shadow. Lavelle har skönt flow.

Craig Richards stuntar i mångfald och ersätter flow med ett ångloks taktfasthet. Det är djup house, och endast djup house. Han försöker lätta upp det hela med några förskrämda acid-slingor, men kommer inte undan en känsla av jämntjockhet.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Ryde or Die Vol. III – In the "R" We Trust"

Ruff Ryder/Universal

Tredje Ruff Ryders-samlingen liknar sina föregångare dels genom att den passar bättre på klubben än i stereo och dels genom att den är ojämn, även om topparna är klart färre och dalarna fler och djupare. En av de som får mest utrymme på plattan är Fiend och när han som i *We Don't Give a Fuck* överlåter rappen till Drag-On och själv bara gapar på refrängen är det okej. Att släppa lös honom helt på egen hand som i *Rock Bottom* är däremot ett stort misstag.

Tyvärr gör inte heller de gamla ryttarna så bra ifrån sig. Eve är visserligen grym i triangeldramat *U, Me & She* och Jadakiss håller måttet även om singeln *The Ain't Ready* mest är bra tack vare Timbalands beat. Dessutom ser det illa ut med återväxten då ingen av de nya rapparna och producenterna man lanserar som Ruff Ryders imponerar särskilt mycket. Och likaväl som en svala inte gör någon sommar så gör inte en ynka Swizz Beatz-produktion någon bra Ruff Ryders-platta.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

»Def Jam Recordings 1985-2001, the History of Hip Hop, Volume 1«

Def Jam/Universal

Bookletten är full av historier från Def Jams barndom när Russell Simmons och Rick Rubin skötte allt från studentkorridoren fram till den multimiljarddollar-industri vi ser i nutid. Artiststallet är imponerande: allt från LL Cool J till Warren G, Beastie Boys till Jay-Z, Public Enemy till Foxy Brown, EPMD till DMX.

Så på denna samling trängs ett stort antal hits och dängor – om du inte är väl-försedd i CD-hyllan är det bara att köpa detta första kapitel i (sann)sagan om Def Jam.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISER

»Farewell Fonderle 'em«

Definitive Jux

Denna undergroundhipopsamling är knastrig, kantig, spontan och otroligt tung. Finns inget att klaga på, faktiskt. Förutom att dessa artister inte säljer några skivor...

Gary Andersson

TANYA DONELLY**"Beautysleep"****4AD/Playground**

Ingen ska tala om för Tanya Donelly hur hon ska låta. Men, jag kan inte göra mig kvitt känslan att Beautysleep hade kunnat vara mer än bara okej. När jag hör låtar som Moonbeam Monkey och The Shadow visar hon ju så tydligt vilken förmåga hon innehar att skriva låtar som fångslar. Med fler låtar av den kalibern hade Beautysleep varit en riktig killer istället för en hygglig men ordinär popplatta.

Peter Sjöblom

DOPE**"Life"****Epic/Sony**

Nu får det banne mig vara nog! Så skulle nog min far ha uttryckt sig om en återkommande irriterande grej. Så uttrycker jag mig också om alla dessa amerikanska numetal-band. Dope är ingenting. Inte tuffa. Inte hårda. Framförallt inte bra. Bara patetiska. Ner med Dope i glömskans bottenlösa brunn.

Per Lundberg G.B.

EMMI**"Solitary Motions"****EMI**

Detta är musik som har lyckats med något så fantastiskt som att få agera soundtrack till Nokias reklamfilm. Fantastiskt om målet är att nå kommersiell framgång vill säga...

Solitary Motions är en ofantligt löjlig skiva, allt ifrån skivomslaget till lätttexterna. Finska Emmi har som så många andra begått ett oförläpigt misstag. Hon har precis som sin svenska motsvarighet i Lambretta blivit itutad att mycket tid i studion tillsammans med ett par äldre studio-musiker kan göra susen. Dessvärre är det inte riktigt så enkelt. Har man inte talang och egen vilja kan det aldrig bli bra. Visserligen är hennes röst förvånansvärt bra men musiken är vidrigt överproducerad, tillrättatagad och skratretande. Det låter som en blandning av The Rasmus och Lambretta (ej komplimang). Jag tycker faktiskt nästan synd om jäntungen som halkat ner i gubbrocksträsket där ord som attityd och känsla inte betyder något annat än illa spelad teater.

Moa Eriksson

MARIANNE FAITHFULL**"Kissin Time"****Virgin**

Det är en väldigt märklig upplevelse att lyssna på Kissin Time. Drottningen av upphöjd dekadens har skrivit låtar tillsammans med Beck, Billy Corgan, Jarvis Cocker, Blur med flera, och så långt är allt gott och väl. Låtarna i sig är nämligen väldigt bra. Problemet är hur de målas ut. Det är som att de värdiga, sköra melodierna hela tiden vill dra sig undan de flådiga polyesterarrangemangen. Fly eurodiscosmaskinerna som hur de än kämpar aldrig riktigt klarar att bära upp eller förena sig med Marianne Faithfulls röst. Kissin Time känns som ett slöseri med melodiska naturtillgångar. Synd på så rara årtor.

Peter Sjöblom

THE FORCELAB EDITION**"Composure - mixed by Algorithm"****Force Inc**

Diskjockeyn Algorithm, alias Jeff Milligan, plockar till sig massor av spår från artister som Kid 606, Vita (Mikael Stavöstrand) och Lowfour (Andreas Tilliander) och gör

en mix som vinner på subtil monoton. Säl-lan har en mix låtit så sammanhållen som denna och i princip består hela albumet av ett enda stycke. Oavsett vilken artist som får stå för bakgrunds ljuden.

Robert Lagerström

FU MANCHU**"California Crossing"****Mammoth/Warner**

Det jag gillade när Fu Manchu kom fram i mitten av 90-talet var deras sätt att blanda tunga riff med punkig energi. Då lyckades de till och med hålla intresset uppe en hel skiva. Nu för tiden är det värre med det. Jag klandrar inte dem för att göra det enkelt för sig, det är så att säga själva idén, det har aldrig funnits något uttänkt eller några större konstnärliga ambitioner hos dem. Men det är farligt för ett band att bli en parodi på sig själva. På *California Crossing* låter de trötta och skivan hade vunnit på både mer flum och lite mer punk. Men det finns stunder då man inte kan annat än köpa det de gör, med låtar som *Separate Kingdom* och *Mongoose* är de i alla fall tillbaka på topphumör.

Jonas Elgemark

WARREN G**»The Return of the Regulator«****Universal**

Tyvänn Warren – din G-funk är tröttsam, tröttsam. Noll sväng och helt könlöst. Denna återkomst skulle jag kunna varit utan.

Gary Andersson

GADSBY AND SKOL**"Gadsby and Skol"****Woronzow**

Gadsby and Skol är trion som spelade på klubbar i USA i slutet av 60-talet utan skivkontrakt. Det är först nu som bandmedlemmarna bestämt sig för att spela in samma låtar som då och på samma utrustning. Blue Cheer är de stora gudarna och det hörs säklart. Gadsby and Skol har inga pretentioner att vara något annat än skitig rock'n'roll. Tack och lov lyckas de med konststycket att vara sunkiga utan att vara taffliga.

Jonas Elgemark

GRANFALOON BUS**»Exploded View«****Grandsaloon Music**

Granfaloon Bus gör traditionell småstadsrootscountryrock med charm och glöd. De flesta låtarna är sorgsna små akustiska pärlor som hankar sig fram i hjälpligt mak. Jätteskönt för den överlätade storstadsmänniskan. *Exploded View* är som en lisa för själen.

Gary Andersson

GROVJÖBB**»Under solen lyser solen«****Garageland**

Tredje gången gillt för de moderna fanbärarna för melankolisk prog i folkton. Det svänger fortfarande om göteborgskvarteten, men på ett mer upphöjt, avspänt sätt än tidigare. Låtarna är överlag längre och mer reflekterande än tidigare. Det är som att musikens centrum flyttats från trollen och skogen in i jaget. Min favoritlåt är skivans kanske mest atypiska spår, *Polkahäst*, som lyckas med det omöjliga att lägga en touch av country till svensk folkmusik!

Under solen lyser solen kan mycket väl vara Grovjöbb's bästa platta hittills.

Peter Sjöblom

HELLACOPTERS**»Cream of the Crap Vol 1«****Universal**

Hellacopters är ett av 90-talets bästa band. Dessutom gör de något eget av sin influenser från garage, punk, hårdrock och rock'n'roll-scenen. Denna samlingsplatta innehåller bandets tidiga singlar, obskyra vinylspår och svåråtkomligt material, för oss som inte vill betala 1 500-2 000 kr för

vissa spår. Det är en blandad kompost Hellacopters dukar upp. Debutsinglen *Killing Allan* från 1995, stökiga *Television Addict* och coverlåtar som Stooges *I Got a Right* och Stones *Gimme Shelter* (Sisters of Mercys version är fortfarande bäst!) är bara några exempel. *Cream of the Crap Vol 1* är inga ihopkrafade skitlåtar som spelats in av små oberoende skivbolag runt om i världen, det är så här Hellacopters ska låta. Skrånigt, vilt och distat, ett sound giganterna Universal idag försöker göra mer slätstruket. Hoppas de misslyckas!

Thomas Olsson

HÅKAN HELLSTRÖM**"Luften bor i mina steg"****Dolores/Virgin**

Egentligen är det ett riktigt smart drag. Och ett drag med god smak. Innan hela framgångsvägen lagt sig, släpper Håkan Hellström ifrån sig fyra visor i coverversioner. Man kan dels se det som ett sätt att hålla publiken mätt innan den börjar ropa på mer, men man kan också se det som ett sätt att lätta på pressen inför att publicera nytt material – att inte riskera att hamna i den svåra balansgången mellan att återupprepa kvaliteten från förra albumet och skriva något nytt, nyskapande och annorlunda. Att Håkan Hellström har en relation till dessa fyra spår märks tydligt, hela uttrycket andas ömhet och varsamhet. Låtvalen är utmärkta: han lyckas göra något meningsfullt av både *Trubbel* och *Jag ger dig min morgon*, visor som det är lätt att misslyckas med om man går utanför standardmalen. OK, det är inte några fullständigt unika arrangemang, men det är ändå något eget, något som är gjort för att passa Håkan Hellströms röst. Och i och med *Luften bor i mina steg* kanske vi till sist kan konstatera att det finns en skillnad mellan att ha ett eget, personligt, uttryck och att inte kunna sjunga. Riktigt bra.

Magnus Sjöberg

ICE CUBE**»Greatest Hits«****Priority/Virgin**

Cube är tuff och har gjort musik i många år nu, så självklart ska det släppas en samlings-skiva. En massa tunga låtar finns det också, men kallar man skivan för *Greatest Hits* så bör inte bara spår som *Check Yo Self*, *Bow Down*, *You Can Do It*, *Once Upon a Time in the Projects* och *Today was a Good Day* finnas med – *Wicked* måste självklart också inkluderas! Annars är detta ett schysst julkalppalternativ för någon du vill introducera i hiphopens underbara värld.

Gary Andersson

ICORO**"Zoo"****Dilettante**

I ett originellt (men ytterst opraktiskt) omslag hittar man likaledes originell musik som blandar elektronik med akustiska instrument och jazziga elgitarrer. Ibland låter det som en tiki-variant av Chrome, ibland som en bisarr fusion av Man... or Astroman?, Residents och hm, Gals and Pals med Svante Thuresson. Och ibland som om en pilsk Bontempi-orgel försökte para sig med en Casio-synt hög på psykedelisk svamp. Dilettante hävdar stolt att detta är en av de mest pretentiösa skivor som gjorts, och ja, jo, Icoro saknar ju inte pretentioner. Men årligt talat verkar Icoro handla mer om kitsch än pretention.

Peter Sjöblom

BOB JAMES**"Restoration – The Best of Bob James"****Warner**

En av mina visioner av helvetet är ett ställe där det ständigt spelas Andreas Wollenweider, Gheorges Zamfir och Bob James i enorma PA-anläggningar. James är med sitt elpiano jazzens motsvarighet till de två

andra antiseptiska träsallarna. Till och med den mest själlösa, tekniskskadade musikhögskolestudent skulle kunna somna till Restoration. Särskilt som fanskapet till platta är dubbel. Och vadå "Best of"? Finns det verkligen något "bättre" eller "sämre" när alla låter likadant?!

Att Bob James en gång i arla urtid – det vill säga på 60-talet – gjorde den experimentella, frisinnade Explosions verkar idag nästan vara en ljuv saga.

Peter Sjöblom

PETER JANSSON/JONAS KULLHAMMAR/PAÁL NILSSEN-LOVE
"Live at Glenn Miller Café Vol 1"
Aylor/FCL

Jonas Kullhammar har tidigare utmärkt sig som en exceptionell saxofonist som smält samman vrängt språk med lätt skrovlig lyricism. Tillsammans med två andra emnenser på den kontemporära jazzscenen kastar han sig huvudstupa in i den fria jazzen. Plattan spelades in i september förra året under en särskilt kraftfull kväll. Jag föredrar Kullhammar med hans eget band, det känns trots allt mer originellt, men musiken här är likafullt laddad, rörlig, intensiv men dynamisk – kvaliteter som skiljer bra frijazz från dålig sådan. Ser fram emot volym 2.

Peter Sjöblom

JOE
"Better Days"
Jive/Zomba

Joe sjunger om att riktig kärlek är räddningen, och självklart har han rätt. Med en vän röst och en blid uppsyn kan Joe ändå inte maskera sin iver att sätta flickors hjärtan i en rusig omloppsbanan. Även om Joe är lite för inställsam för min smak går det inte att bortse ifrån att grabben har talang. Rösterna är oklanderliga, om än lite karaktärlösa, och *Better Days* är på sina ställen storslagen och vacker.

Björn Magnusson

JOHAN JOHANSSON
»Sånger ur tråhatten 1982-2000«
Birdnest

Med hjärtat till vänster och ett aldrig sinande sinne för humor har Johan Johansson gått från att vara punk till trubadur. Johan började som trummis i Sveriges näst bästa punkorkester KSMB, tog sedan i början av 80-talet upp elgitarren och startade tragiskt bortglömda postpunktrion Strindbergs. Jag slutade intressera mig när de splittrades och han bildade John Lenin. Under 90-talet har han sedan gjort soloplattor och spelat med kompisen Stefan Sundström.

Denna samlings-dubbel-CD innehåller material från alla möjliga (utgångna) platlor och livespelningar. Ett imponerande och rörande material som verkligen känns angeläget. Tyvärr så är många av de samhällskritiska texterna fortfarande pinsamt aktuella på 2000-talet, men detta borde i alla fall ge *Sånger ur tråhatten* en stor potentiell publik. Hoppas folk lyssnar noga.

Gary Andersson

K-OTIX
»Universal«
Bronx Science

K-Otix gör stabil östkusthiphop utan att få mig att haka till. De hårda beatsen finns där och skryttrappen likaså, men det lilla extra fattas – jag blir inte berörd. *Untitled* är ändå en tuff låt med snärjande slingor över riktigt urbana beats och funkiga *Take My Life* tar för sig, så potential finns. Kanske blir nästa platta råtung?

Gary Andersson

FEMI KUTI
»Fight to Win«
Barclay/Universal

Femi Kuti bjuder på *Fight to Win* på språkande, livsbejakande afrikansk musik och går därmed i sin fars (Fela Anikulapo-Kuti)

musikaliska fotspår. Även om texterna ofta tar upp dystra teman är ändå intrycket hoppfullt, som på titelspåret där jag får en Bob Marley-flashback. Mycket stilfullt. Frenetiska *The Choice is Yours* är ännu en lysande låt. Precis som funkiga *Missing Link* tillsammans med gåstande Common.

Gary Andersson

ALAN JACKSON
"Drive"
Arista/BMG

Man kan avfärda Alan Jackson lätt genom att säga arenacountry å la Garth Brooks. Men det är bara halva sanningen. Alan Jackson kan i vissa stunder vara lågmäld och innerlig. Givetvis är det då han är som bäst.

Per Lundberg G.B.

JOAN OF ARSE
"Distant Hearts, a Little Closer"
Scientific Laboratories Records

Mycket kan rädda en dålig skiva. Inte minst ett digert galleri av välkända och begåvade gästmusiker. Men inget kan rädda en usel skiva. *Distant Hearts, a Little Closer*, irländska Joan Of Arse andra fullängdare, har man gjort ett flertal ansatser att undsätta. Indiehoran Steve Albini har fångat upp ljuden, Lows Zak Sally har tecknat omslaget och Songs:Ohia-medlemmarna Jason Molina och Dan Sullivan medverkar på ett hörn, men till ingen hjälp. *Distant Hearts, a Little Bit Closer* är fortfarande sju låtar ogenomtänkt men likafullt pretentiös grabbindie som får Sebadohplattorna i skivsamlingen att skruva på sig lite generat.

Dan Andersson

THE LAST DROP
"Where Were You Living a Year from Now"
RiseAbove/Playground

Shallow heter numera The Last Drop. När jag skrev om gruppens debut, för två år sedan, efterlyste jag framförallt en bättre sångare och mer utkristalliserade låtar. För trots att 70-talets retrokänsla hängde tung och de psykedeliska jamsessionerna och stonerkänslan var framträdande, kändes helheten bara sådär. Nya följder även den samma spår men kryddas med punkrockriff och grunge å la Nirvana. Resultat: experimentellt, spretigt, riffigt och högtintressant. Sängen? Tja man vänjer sig. Men att ta steg in i bandets musik är ödestiget – väl där vill man aldrig komma tillbaka igen.

Thomas Olsson

RICKIE LEE JONES
"Live at Red Rocks"
Arthemis/Sony

Det börjar lite småsagt, men rycker snart – mycket tack vare en entusiastisk publik – upp sig till ett sympatiskt livedokument. Chuck E's in Love finns på låtlistan, liksom Coolsville och Don't Let the Sun Catch You Crying. Däremot låter Rickie Lee tämligen skolflicksaktig i Gloria bredvid flertalet andra som hjälpt till att göra Van Morrissons låt till en klassiker.

Peter Sjöblom

LIBERATOR
"Soundchecks 95-00"
Burning Heart

När Liberator i mitten av 90-talet påminde mig om en svunnen tid slog de an min allra mest okritiska punkt. Jag kunde helt enkelt inte få nog av Skånes tajtaste rude boys. Efter tre album och ett antal singlar har Liberator dragit mer åt rockhållet och just nu arbetar de på nytt material till vad som ska bli deras fjärde fullängdare.

Soundchecks 95-00, som är en singelsamling samlar smidigt samtliga av gruppens sex singlar svängigaste spår. Några djupdykningar finns och som bandet själva konstaterar i medföljande kommentarer: »Varför spelade vi in Abbas *Does Your Mother Know?*«

Annars är *Soundchecks 95-00* späckad

av live-favoriter som *Government Spies*, *Natural Component of Tears* och *Mob Sez Murder*.

Björn Magnusson

LYLE LOVETT
"Cowboy Man – Anthology Volume One"
Curb/Warner

Lyle Lovett hör till den typen av artister som alltid skyms av någon slemmig Garth Brooks med idiotiska hattar. I alla fall här i Europa, där Lovett nästan verkar mer känd för sina filmroller och sitt giftermål med Julia Roberts än för sin musik. Synd, för Lovett har en bra röst och genuin känsla för vad country betyder. Att Cowboy Man bara är den första volymen av fler förmodade antologier märks då den, förutom två nyinspelade låtar, bara har låtar från de allra första skivorna. Men det är bra countrymusik, från det känsligt sorgsna till det ettrigt bluegrass-svängiga. Den som aldrig hört Lovett sjunga kan gott och väl börja här.

Peter Sjöblom

LUDACRIS
»Word of Mouf«
Def Jam/Universal

Snabbe skojaren Ludacris har tittit nere i Atlanta och spelat in ett grymt album med ett stort antal producer, och soundet är extremt fräscht. Softa spår som *Growing Pains* avlöser operainsirerade låtar som *Coming 2 America* och tuffa *Get the F*** Back*. *Word of Mouf* har allt, den är nästan lika bra som Bustas nya platta *Genesis*.

Gary Andersson

LYDIA LUNCH WHITH ANUBIAN LIGHTS
»Champagne, Cocaine and Nicotine Stains«
Cripple Dick Hot Wax/Border

Lydia Lunchs karriär sträcker sig snart över 25 år. Lite skrämmande. Den alltid så provocativa Lunch som gammal och förlagd med ett släp tag av inbitna goter. Men vad gör det när hon fortsätter att sprida dekadens och underjord omkring sig. På denna mini-CD samsas hon med gruppen Anubian Lights som jag inte vet ett dyft om, men som på ett småtrevligt sätt ramar in Lunchs drastiska lyrik i lightjazz dansmusik. Det är förstas Lunch som står i centrum och hetsar fram texter från bakgatorna i the Villages utkanter. *Chamapam-gone...* kan med fördel konsumeras ihop med Anita Lanes *Sex O'clock* från i höstas och vips, har vi ett glas vin i handen.

Fredrik Eriksson

MASTER P
»Gameface«
No Limit/Universal

Master P lyckas inte heller på *Gameface* att leverera en spännande platta, *Gameface* är nämligen även den alldeles för plastig. Visst påminner en del spår om Tupac och den billiga stölden av Bee Gees refräng till *More than a Woman* är rätt kul, samt försöket att producera som The Neptunes på *We Want Dough* – men annars... För Master P är detta bara snäppet mer än en vanlig dag på kontoret. Och pengarna fortsätter strömma in. Måste ändå erkänna att *Gameface* är ett steg i rätt riktning.

Gary Andersson

MYKILL MIERS
»The Second Coming«
Ill Boogie/Goldhead

Mykill kallar sig »The Hitchcock of Hip hop«, men riktigt så spännande är han inte. Snarare försöker han vara dramatisk: stora stråkar, hotfulla pianon och diverse skeva beats gör ljudbildning mäktig – men samtidigt även skitnodig. Och allt skrytet blir nästan löjligt till slut. Ballongen spricker om man blåser upp den för mycket...

Gary Andersson

NEKROMANTIX
»Return of the Loving Dead«
Hellcat/MNW

Det är som att det finns ett parallelluniversum av rockabilly och stilvariationer. Det är sällan entiteter från detta stäbasuniversum söker sig in i den vardagliga musikvärlden. Det enda jag kan komma på på rak arm är Reverend Horton Heat. Men det finns mer. I Danmark till exempel finns Nekromantix som musikaliskt står i rakt nedåttstigande led från 80-talets psychobillyband som Meteors, Sting-Rays och Escalators, fast med ett mer uppdaterat sound. Kul att höra, även om resultatet är ojämnt. *Murder for Breakfast* är direkt pinsam, och de punkigare låtarna överspända. Låtar som *Subculture Girl* och *Haunted Cathouse* är däremot ordentligt bra. Hårdare sovrat material hade också gett en kortare skiva – en knapp timme är i mäktigaste laget.

Peter Sjöblom

NEW FLESH
»Understanding«
Big Dada/Playground

Understanding är bara New Fleshs andra album men producenten Part 2 och rapparna Juice Aleem och Toastie Tailor får nog räknas till veteraner på den brittiska hip-hopscenen. Precis som namnet antyder tostar den senare lika mycket som han rappar och även musikaliskt är ragga-influenserna tydliga. Givetvis kryddar man också med lite modern dansmusik, och ambitionsnivån, eller kanske snarare pretensionsnivån, på texterna är hög. Så långt inget som faller utanför den brittiska hip-hop-ramen alltså.

Jag har gillat en del av deras tidigare grejer, men jag orkar absolut inte med ett helt album. Omdömet måste bli trista "bra för att vara brittiskt", men för alla som tycker att Cannibal Ox är för lättlyssnade är *Understanding* ett givet köp.

Daniel Severinsson

NINE INCH NAILS
»And All That Could Have Been«
Nothing/Universal

Bästa turnén år 2000 ansåg den anrika tidningen Rolling Stones kritiker, något som borde dokumenteras för eftervärlden tyckte Trent Reznor. Eftersom han inte brukar göra saker och ting halvdant så ansåg han att det inte var tillräckligt med en vanlig liveskiva utan passade också på att släppa en fullmatad DVD/VHS. Som om inte det var nog lade han till bonusdiskan *Still*, innehållande "melankoliska och nedstrippade" versioner av lugnare låtar, samt nyproducerat material varav det mesta är instrumentalt. Ingen utanför den närmsta kretsen brukar ens få drömma om att lägga fingrarna mellan Reznor och hans produktioner, åtminstone inte utan en sällsynt personlig inbjudan, så var även fallet med det samlade materialet från Fragility Tour v2.0. Besviken på vad det inhyrda filmbolaget presterade på Downward Spiral-turnén tyckte han till och med att det var bäst att både filma och klippa allt material själv. Skivan är välproportionerligt komponerat av låtar från samtliga NIN-skivor. Tanken på att det kan anses vara en best of-skiva i live-format känns inte helt främmande, men då skivorna skiljer sig ifrån varandra i original är materialet oklanderligt homogent. De tidiga låtarna tycks ha fått en ny och mer mogen intensitet och på de senare har den ömtåliga ytan skavts av så där lite lagom vårdslöst. (*Still* finns bara att få tag på som del i ett "deluxe audio package" eller via www.nin.com.)

Johannes Giotas

NO DOUBT
»Rock Steady«
Interscope/Universal

Gwen Stefani och grabbarna har för *Rock Steady* anlitat producenter som Björk-kom-

pisen Nellee Hooper (blekt resultat förutom på titelspåret och *Hella Good*), reggaegubbarna Sly & Robbie (mest levande sound), Weezer-hjälpredan och gamle Cars-sångaren Ric Ocasek (blöjrockigt) samt Madonnas polare William Orbit (skönt småporrigt i *Making Out*). Och visst är plattan omväxlande och underhållande – och faktiskt bättre än jag väntat mig. Tuggummipopen är alltid närvarande på någon nivå men många av spåren svänger genuint.

Reggae/ragga-spår som *Underneath it All* tillsammans med gästande Lady Saw och kanonfeta Bounty Killer-singeln *Hey Baby* är coola. Och sen har vi *Waiting Room* som producerats av artisten som förut var känd under namnet Prince. Den är svår att kommentera, men definitivt värd att lyssna på, basen är funkig och höglackskillen körar snyggt – 80-talsnostalgi parat med 00-talets nyfikenhet fungerar alldeles utmärkt.

No Doubt får med beröm godkänt för *Rock Steady*, framförallt eftersom de verkar ha kvar en hel del upptäckarlusta. Obs: plattan spelas med fördel på hög volym.

Gary Andersson

PETER NORDAHL
»Directors Cut«
RCA Victor/BMG

Pianisten Peter Nordahl är på Directors Cut knappast de yviga gesternas man. Han stoppar in särskilt kubansk världsmusik och soft lounge i ena änden, och i den andra kommer det ut något som bäst fungerar som en sober fond till välkomstdrinken. Elegant på alla sätt och vis, men för svalt för att locka till närlyssning.

Peter Sjöblom

ONEIDA
»Anthem of the Moon«
Jagjaguwar

Jag blir alltid lika förundrad när jag hör Oneida – och upprymd. Det är på något sätt befriande med ett band som vågar ta ut svängarna. Det är stundtals enerverande och snudd på olysningsbart men intressant och när de i *Rose and Licorice* får till ett nästan avslappnat sväng kan man inte annat än smälta. Eller *People of the North* som är levande och med en otroligt smittsam slinga. Det finns inga som gör det här bättre än Oneida, vad det nu är de gör. Efter ett par genomlysningar inser man att det trots allt är vital rock'n'roll det handlar om, men givetvis en progressiv variant.

Jonas Elgemark

ONRY OZZBORN
»Alone«
BSI?

Denna hip-hop-platta är så underground att man inte orkar lyssna på den mer än en gång per dag. Låtarna är snärjande och monotona utan refränger, texterna är hårda och rappen rättfram. För hardcorefansen som aldrig kunnat med lighthouse.

Gary Andersson

PARKER
»Aderpale«
Parkerpop.com

Ramones!!! Skriker alla mina sinnen. Totalt kompromisslöst. Rakt på. Korta explosiva låtar. Kaxig sång av Eva Parker uppbackad av Klaus och Carlos Parker. Finns inte så mycket att säga om Parkers musik. Lyssna och njut.

Per Lundberg G.B.

PAUL GILBERT & JIMI KIDD
»Raw Blues Power«
Provogue/MNW

Jag är full av fördomar. För när man inser att Paul Gilbert var sångare i Mr Big och att han nu tillsammans med en annan avdankad rocker försöker sig på att spela blues så vänder sig söndagspastan i magen. Ibland är det helt i sin ordning att ha fördomar.

Per Lundberg G.B.

LEE "SCRATCH" PERRY
»Jamaican E.T.«

Trojan/Border

Den som vacklar mellan det geniale och fullkomligt förrirade har goda chanser att bli legend. Se bara på Roky Erickson och Syd Barrett. Eller Lee "Scratch" Perry. Det värsta som kan hända är när legenden börjar ta sin egen status på för stort allvar. Det är då de gör skivor som Jamaican E.T. och räknar med att komma undan med det. För att tala klarspråk: Detta är riktigt dåligt. Beatsen orkar inte vara reggae och är för vara för att bli hiphop. Och när Scratch för ovanlighetens skull gör sin röst hörd på skiva, åstadkommer han mest meningslöst multitrackat svammel, vad övrigt är andliga braskitar.

Peter Sjöblom

PHONEM
»Iisu«

Morr Music

På tredje albumet på tyska etiketten Morr gör Phonem kompetent electronica som drar åt samma håll som Aphex Twin. Åtminstone vad det gäller melankoliskt spröda melodier mot en förgrund av vilda breakbeats. Det hela är inte alls oävet. Dessvärre innebär *Iisu* ingenting nytt under solen.

Robert Lagerström

PINK
»Missundaztood«
Arista/BMG

Pink lyckas både tillsammans med r'n'b-producenten Dallas Austin och rockbruden Linda Perry skapa riktigt charmig bubbelgumpop med skapligt groove på *Missundaztood*. Många av låtarna är förutsägbara men *Just like a Pill*-refrängen, *Don't let Me Get Me*-baskaggen, charmiga titellåtsbagatellen och den sköna släpigheten i *Gone to California* visar att Pink är på rätt väg. Och det är ju vägen som är målet...

Gary Andersson

P.O.D.
»Satellite«
Atlantic/Warner

Hur många är de egentligen? Alla jävla amerikanska skitband som spelar hård rock. I vilket fall som helst kommer P.O.D. från San Diego, Kalifornien. De låter precis som allt annat i genren nu-metal. Enda undantaget på Satellite är singeln och hiten Alive som åtminstone har en refräng att snacka om.

Per Lundberg G.B.

RIVULETS
»Rivulets«

Chair Kickers Union

Det är kanske svårt att greppa i Europa, men på hemmaplan är Low superstjärnor i de mer namnkunniga indiekretsarna. En viss status har de förstås även här, men inte tillnärmelsevis på samma sätt som i USA. I mer än tio år har trion från Duluth, Minnesota, etablerat en helt egen stil med sin minimalistiska inställning till komposition, sina änglalaika sängharmonier och sitt hopp-löst saktmodiga tempo. Även om det förekommit, är det inte många som försökt efterlikna dem. Ännu färre har lyckats. En av de mer framgångsrika, som dessutom åtnjuter bandets beskydd, är Nathan Amundson, mannen bakom Rivulets. Inte nog med att Alan Sparhawk producerat den självbetitlade debuten och att han och Mimi Parker lånat ut sina röster till den, skivan släpps dessutom på Lows egen skivetikett Chair Kickers Union. Och visst hörs det redan några sekunder in i *Created* varifrån inspirationen hämtats. Och visst, det är inte utan kvaliteter. Men efter fem fullängdsplattor, ett livealbum och ett otal EP-skivor har Low knappast lämnat något tomrum för Rivulets att fylla.

Dan Andersson

**ROCK OUT
"Sound Check"**

Make It Happen-Ideal Recordings/Amigo
Söker man sig som musiker mot ett mindre strukturerat och mer improviserat uttryck kan man hamna helt åt helsike fel. Det gör duon Rock Out. Henry Moore Selder (från Chihuahua och Puppet Masters) scratchar oregelbundet, släpper ner pick-uppen på etiketten, drar nålen rakt över skivan så det låter som en riktigt knall fyllefest. Niklas Korsell (från The Plan) svarar med hård arytmi bakom trummorna. Men med samma kraft som de attackerar sin utrustning slår de in vidöppna dörrar. Det är gasen i botten mot ingenstans. Sound Check är inget mer än pruttkonstnärliga dumheter.

Peter Sjöblom

**EILEEN ROSE
"Long Shot Novena"
Rough Trade/Border**

"I got Tom Waits crooning and he's so much better than me" sjunger Eileen Rose och den typen av lyrik finns det mer av. Musikern är lågmäld men attraktiv. Eileen har massa saker att säga och hon gör allt för att vi ska tro henne. Bakom sig har hon ett gäng musiker som tenderar att bli lite country. Starkt och lidelsefullt för det mesta, men jag skulle vilja ha Eileen ännu farligare, lite mer bitter och cynisk och kanske med lite råare musiker. Jag önskar inte kvinnan något illa men musikaliskt skulle det formodligen bli ännu starkare om hon råkade ut för något. Men det lilla smakprov vi fått här på vad hon kan prestera är inte alls illa.

Jonas Elgemark

**THE SCHOOL UNIFORMS
"Some Oxbow"
URU**

Ett enmansprojekt från USA. Harrison Allen spelar gitarr, sjunger och trakterar de övrigt förekommande instrumenten på *Some Oxbow*. Det verkar som att allt har sitt ursprung i inspelningarna han gjorde på sin 4-kanalsstudio, för det är inte några storslagna arrangemang det handlar om. Med lättsamma melodier, akustisk gitarr och trummaskin blir The School Uniforms emellanåt en korsning av They Might Be Giants och Philemon Arthur & the Dung, mest på grund av lättjefullheten och det demoaktiga soundet. Ofta känns det ändå som att det är ett medvetet anslag, helt enkelt därför att låtarna kommer mest till sin rätt i en avskalad enkel kontext. Ett riktigt bra exempel på att det fortfarande går att göra stor musik med små och enkla medel.

Magnus Sjöberg

**THE SINGING MECHANIC
"It Wouldn't be What it Is"
Sounds Familyre/Border**

På etiketten Sounds Familyre, som drivs av kretsen kring Danielson Familie, kommer The Singing Mechanic med ett alldeles underbart album. Som framgår av artistnamnet är många av låtarna uppknutna till någon form av biltema, men utan att musikaliskt anamma de stereotyper som är knutna däran (Vincent Voss, mannen bakom pseudonymen, är enligt uppgift fortfarande bilmekaniker). Visserligen inleds albumet med den countrydoftande *Dying to be Social*, men den befinner sig egentligen vid den musikaliska vägrenen av trucking-country. I övrigt är det pianodominerande lågmäld pop, ofta med Belle & Sebastian-touch, som präglar albumet. Vad gäller texterna är ovan nämnda referens till Danielson Familie relevanta (många medverkar dessutom på albumet), i många referenser till det religiösa. Dessutom är många av texterna riktigt roliga och nostalgiska på samma gång, och fastän de kan ha nödrimskaraktär blir de aldrig tillräckligt

krystade i sitt sammanhang. *East Coast/West Coast* har bland annat den fabulösa textraden "I stopped in Missoula/to refill my coola", som i sitt sammanhang bara känns så rätt. *It Wouldn't be What it Is* är ett album som det låter sig att både lyssna till aktivt och känna alla nyanser, och att ha som bakgrundsmusik en vardag. Precis allt som krävs av ett stort popalbum.

Magnus Sjöberg

**SNEAKER PIMPS
"Bloodsport"
Tommy Boy**

Tredje albumet från Sneaker Pimps, och bandet har intalat sig själva att de klarar sig bra utan sångerskan Kelli Dayton. Jag är inte lika övertygad. Inte för att Chris Corner är en sämre sångare, men han saknar den självklara karisma Kelli hade. Nu känns bandet mest som ytterligare ett i raden manliga engelska indie-rockband. Med betoning på "rock": det elektroniska i Sneaker Pimps ljudbild har fått stå tillbaka för mer traditionellt ljudande rocklåt, gärna uppbyggda efter det beprövade receptet lugn vers, energisk refräng. Inte för att det är det sämsta, men det är tråkigt att det innovativa Sneaker Pimps som gjorde debut *Becoming X* har ersatts av ett dussinband. Fortfarande kan de göra bra låtar, som inledande *Kiro TV* eller catchy *Loretta Young Silks*, som säkert skulle bli en stor hit om bara någon förstod refrängen. Men det räcker inte för att göra *Bloodsport* till mycket mer än en axelryckning.

Henrik Strömberg

**TOO \$HORT
»Chase the Cat«
Jive/Zomba**

Too \$hort överraskar ingen, istället rappar han vidare om brudar, sex och hur man kan utnyttja de två. Tröttsamt: ja. Dags att växa upp: skulle tro det.

Gary Andersson

**AARON SUTCLIFFE
"Last Train To Salinas"
SSC/Playground**

Att Elvis alltid kommer att fascinera och inspirera miljoner och miljoner är ett faktum. Aaron Sutcliffe är en av de inspirerade. Han levererar en skiva med Elvis-låtar klädda i syntkomp. Inte på något sätt spännande eller upplyftande. Aaron låter mer som Depeche-Dave än Kungen av Graceland. Elvis look-a-likes kommer alltid att finnas och den tävlingen vanns för länge sedan av Eilert Pilarm. Punkt slut.

Per Lundberg G.B.

**SWOLLEN MEMBERS
"Bad Dreams"**

Battle Axe/Border
Swollen Members medlemmar heter Pre-veil och Mad Child. Den senare är inte bara emcee utan också grundare av Kanadas bästa skivbolag Battle Axe med artister som Moka Only och LMNO. Att inte fler hiphopfans upptäckt bolagets storhet beror väl delvis på obehintlig marknadsföring men säkert också på att deras omslag ofta ser ut som de vore hämtade direkt från Drakar & Demoner.

Swollen Members gör tung independent-hiphop som är minst lika bra som den från NY och LA. Beatsen är högoktaniga och Mad Child och Pre-veil rappar omväxlande om sina mörka fantasier och sin hiphop vardag. Roligast blir det på *Ventilate* där de prövar det ovanliga greppet att skningslöst dissa varandra. Precis som på debut *Balance* är också alla samarbeten med Dilated Peoples-medlemmar vassa. Annars är det inte enskilda låtar som gör *Bad Dreams* så bra utan den gedigna helheten.

Daniel Severinsson

**THEY MIGHT BE GIANTS
"Mink Car"**

Restless Recordings/Playground
Det var ett tag sedan They Might Be Giants kom med ett vanligt album. De senaste åren har John och John mest bedrivit sin musikaliska verksamhet via Internet, bland annat genom att bara släppa albumet *Long Tall Weekend* i mp3-format. Uppenbarligen har skivbolagsproblemen nu löst sig, och man kan åter njuta TMBG utan behov av vare sig dator eller CD-brännare. Jag älskade de tidiga albumen och tyckte länge att de blev lite väl tråkiga och seriösa efter *Apollo*, men lärde mig se förbi det frånvarande lekfulla och upptäckta de ibland makalösa melodierna. På *Mink Car* finns också de makalösa melodierna, men här finns också lite av den barnslighet som präglade de tidigaste albumen. Det tar ett litet tag innan den där riktiga känslan av att lyssna på ett nytt TMBG-album infinns sig, men efter hand växer alla låtar ut för sig själva och blir individer i en stor helhet. Bortsett från ett par mindre bagateller håller detta hög klass. För de som följt bandets utveckling via nätet kan sägas att den europeiska utgåvan inte innehåller alla de "gamla" låtar som tidigare släppts i mp3-format. Här finns bara *Older* i en visserligen intressant version, men så mycket tunnare och tråkigare än den som fanns på *Long Tall Weekend*. Men det är en injektion för själen att höra och hålla ett faktiskt album av They Might Be Giants igen. Sådana låtsnickrars alster måste komma i allmänhetens händer och öron och badda dem med toner av balsam.

Magnus Sjöberg

**THIN LIZZY
"Vagabonds, Kings, Warriors, Angels"
Mercury/Universal**

I begynnelsen var Thin Lizzy inte hårdrock utan ett rockband med en skopa soul, en touch av irländsk folkmusik och lite pop. Med tiden gick och skivorna blev hårdare för att mot slutet bli soul när Philip gick solo. Den här boxen med fyra skivor samlar nästan allt du behöver. Jag kan rada upp den ena fantastiska låten efter den andra. Det tar aldrig slut. Men det är en låt som egentligen säger allt om Thin Lizzys storhet. *Whiskey in the Jar* är utskälld och söndersmulad, från Metallicas hemska version till alla coverband som spelat den. När jag hör den i Thin Lizzys version blir jag glad. En fantastisk låt som Gary Moore och Eric Bell skulle kunna spela på repeat i en toryrkammare i timmar. Efter en sån behandling skulle jag fortfarande säga att den är toppen och att Scott Gorham och Brian Robertson var mina favoritgitarrister i Thin Lizzy.

I januari 1986 gick Phil Lynott tragiskt bort. Jag hann aldrig se honom på scen och var grymt avundsjuk på en kompis, vi kan kalla honom Lars, som hade sett honom i Östersund av alla ställen. Min kompis hade *Black Rose* på kassett. Låten *Roisin dubh (Black Rose): A Rock Legend* satte djupa spår. En episk berättelse om hur det var på den tiden då man dansade runt den svarta rosen eller något sånt.

Vi lyssnade och försökte memorera texterna och låtarna. När *Bad Reputation* kom spelade vi vinylen om och om igen. *Nightlife* med *Still in Love with You* gjorde en knäsvag. Så tufft. Så bra. Så snyggt. En av de bättre liveskivor som gjorts är *Live and Dangerous*. Där finns allt en Thin Lizzy-fantast behöver och lite till. Men det är först på senare år när jag på nytt plockat fram *Bad Reputation* som jag insett vilken otroligt bra låtskrivare och framförallt sångare Phil Lynott var.

Per Lundberg G.B.

TIMO TOLKKI**"Hymn to Life"****Nuclear Blast/MN/W**

Jag saknar ord. Andra soloplatan för sångaren Timo Tolkki, nu när Stratovarius har uppehåll är helt... bedrövlig. Okej, han har en hyfsad röst men denna sega balladsoppa, där det garanterat måste gått åt minst 50 ciggtändare, är väl ändå för mycket. Svepande, pompöst och storslaget, vissa låtar påminner om Stratovarius sista, och pinsamma bottennapp. Ta bara en sådan låt som *Now I Understand*, poppig, klämkäckt och 80-tals doftande – helt enkelt skitdåligt. Eller usla *I Believe*, ren 80-tals smörja med klara U2-komplex. Enda gången jag reagerar är i *Are You the One* där undersköna Sharon Den Adel från Within Temptation gör plattans enda minnesvärda låt. Snacka om att den damen har känsla! Men resten... Fy faan!

Thomas Olsson

UGK**»Dirty Money«****Jive/Zomba**

Alltså: *Dirty Money* är ingen dålig platta, men ändå tröttnar jag efter sisådär 15-20 minuter. Vad är då problemet? Min gissning: marknaden är överhettad, det finns alldeles för många rapartister som släpper skivor. Det går inte att uppskatta allt som produceras just nu. Detta överflöd vattnar tyvärr, ur intresset. Å andra sidan sällas agnarna från vetet rejält, kvalitet står nästan alltid ut. Så det är väl bara att lyssna på något riktigt bra istället...

Gary Andersson

DAN VIKTOR**"Det duger gott åt vanligt folk"****Popmate/BMG**

Det har känts som att den moderna svenska visan haft svårt att utvecklas den senaste tioårsperioden. Mycket av det som kommit fram har antingen varit tråkigt och undermåligt eller alltför inspirerat av Stefan Sundström för att vara eget och övertygande. Men de senaste åren har något uppenbarligen hänt. Även om mycket fortfarande doftar postprogg börjar många finna avtagsvägen från likriktningens autostrada. Dan Viktor är en som gjort det. Och han gör det bra. För här finns ingredienser som är hämtade från andra genrer än blott vistraditionen och det sena sjuttioalets alternativkultur. Det är lagom tillrättat för att ingen ska bli upprörd, men samtidigt gjort med en medvetenhet och inspiration så att det känns intressant. Visst, det är fortfarande rotat i samma tradition som tidigare visfrälsare, men det känns mer vitalt. Och även om texterna ibland närmar sig gränsen för vad som är anständigt vad gäller nödrim, verkar det som att Dan Viktor har något att förmedla: en känsla eller ett budskap som känns mer angeläget än en formulering. Och när man som lyssnare upplever det så, kan det leda till något riktigt, riktigt stort. Och Dan Viktor är på väg dit.

Magnus Sjöberg

ANDREW W.K.**»I Get Wet«****Universal**

Den här killen kan ingen ha undgått vid det här laget. *Party Hard* har högröterats i rutan och det lysande tilltaget att bygga en hel marknadsföringskampanj på näsblod måste verkligen berömmas. Musikaliskt kan Andrew W.K. beskrivas som en amerikafödd bastard som resultat av att Sator inseminerat Sha-Boom. Tempot är högt, ljudbilden full av 80-talsdid och fotbollskörer, och låtarna är byggda på vers, refräng och grogg. Ingen kan på fullaste allvar hävda att *I Get Wet* är en bra platta, men det är givetvis kul att nästan alla låtar handlar om att festa tills man vänder ut-och-in på tarmsystemet. Och en person som så aktivt tar ställning mot allt vad tankeverksamhet

innebär måste beundras och hyllas. Men är det verkligen ingen som minns hur Beastie Boys slog igenom? PAAARRRDY!!!

Pigge Larsson

BRUCE WATSON**"Wild Blue Yonder"****Track/Border**

Inte ens den mest inbitne Big Country-manikern (om det alls finns någon sådan kvar) kan ha mycket glädje av vad gruppens gitarrist tar sig för på *Wild Blue Yonder*. Ärligt talat har jag svårt att föreställa mig vem som överhuvudtaget kan ha behov av exceptionellt tandlös och stelbent gubbrock. Något lika korkat som *Wild Blue Yonder* lär det väl, tack och lov, dröja innan man får höra igen.

Peter Sjöblom

CHUCK E. WEISS**"Old Souls & Wolf Tickets"****Slow River**

Det känns lite märkligt att en kille som Chuck E. Weiss är ett okänt namn för många, fastän han varit i svängen riktigt länge. En kille som spelat med Howlin' Wolf, Muddy Waters och Dr. John avfärdar man inte med en backhand. Framförallt inte eftersom han dessutom har samarbetat med Tom Waits och fått låtar skrivna om sig av Waits och Ricki Lee Jones. När det dessutom finns ett högkvalitativt släktskap mellan de senares och Weiss egna låtar, så är det ett nödvändigt imperativ att Chuck E. Weiss egna alster bör uppmärksammas å det största. Ofta är det framför allt närheten till Tom Waits musik som ligger som en skugga över hela albumet, i de mest blues- och gospelinfluerade avsnitten, även om Weiss rör sig mer fritt mellan genrer. Waits producerade och medverkade för övrigt på hans förra album, *Extremely Cool*. Det bestående intrycket är det av avspänt coola blueskillar på en lagom anständig nattklubb, med tillräckligt nedtryckta hattar för att inte bli fångade i någon fälla av förutsägbarhet och tristess. Kan mycket väl fylla väntetiden fram till Tom Waits nya album i vår, och kommer att leva ett gott liv även efter det.

Magnus Sjöberg

MICHAEL WESTON KING**"Live... in Dinky Town"****Twah!**

Michael Weston King hörs oftast som sångare i The Good Sons, ett av Englands få alt-country-band. Debut på egen hand skedde med förnämliga God Shaped Hole, och nu kommer ett kompilat med radio-sessioner, publikupptagningar och andra avskalade liveinspelningar. Det är alltid värt att lyssna när Michael Weston King sjunger då hans röst är gyllene, men Live... in Dinky Town hade möjligen kunnat vara mer än den är. De många skilda inspelningstillfällena gör den lite mischmaschig och versionerna är inte alltid klockrena. Till exempel känns solodebutens bravurnummer, Lay Me Down, faktiskt rätt trött. Beautiful Lies däremot är ljuvlig.

Peter Sjöblom

KATHRYN WILLIAMS**"Little Black Numbers"****Warner**

Firade Kathryn Williams kan onekligen skriva låtar. Arrangemangen är sparsmakade med bland annat cello vilket är trivsamt som alltid. Nackdelen är att det blir lite enhanda. Williams sjunger stilla som en sommarbris, och ibland skulle jag vilja höra något som vågar slita mer i de viskande lövverken som kontrast. Mer drama helt enkelt. Each Star We See är den låt som kommer närmast. Men en bra skiva är det, trots invändningen.

Peter Sjöblom

JESSICA WINNBERG**"To You Friends and Helpers"****Egen utgivning**

De två första låtarna kopplar greppet och sätter stämningen direkt. Winnbergs transparenta röst söker sig försiktigt fram bland instrumenten. Jag kommer att tänka både på Broadcast och Black Box Recorder, fast med en mjuk jazztouch. Resten av plattan är också bra, men Winnberg tappar lite av spänningen när hon söker sig mot ett mer entydigt jazzig uttryck. Mycket elegant och sofistikerat är det hela vägen igenom i alla fall och Winnberg är definitivt någon jag vill höra mer av framgent.

Peter Sjöblom

WU-TANG CLAN**"Iron Flag"****Loud/Sony**

I nästan ett decennium har klanen från Staten Island levererat murriga beats och hård pöbel-rap. Debuten *Enter the Wu-Tang (36 Chambers)*, är fortfarande det enda solida gruppen gjort och när vi skriver 2002 är det definitivt dags att radera hård-disken, sälja samurajfilmerna och börja om.

Iron Flag, Wu-Tangs fjärde skiva, är ändå hyfsad, men känns mer som en best of eller ett bokslut, än ett nytt hett album. Låtar som *Rules*, *Uzi (Pinky Ring)* och *Dashing (Reasons)* är utan tvekan lyssningsvärda men det går ändå inte att komma ifrån att spänningsmomentet är lika litet som att lyssna på en ny Status Quo-skiva.

Björn Magnusson

SOPHIE ZELMANI**"Sing and Dance"****Sony**

Bedärande Sophie Zelmani är Sveriges svar på mystiska Hope Sandoval. Den viskande, sensuella rösten som ligger så nära att man tror att hon står inne i ens rum. Jag förstär att män vill krama om henne, ömt. Och precis som Sandoval är Sophie en utmärkt gitarrist.

Inledningsspåret *Oh Dear* har en startsträcka på en och en halv minut som utgörs av en akustisk gitarr och ett underbart pianospel av Robert Qwarforth och vid första genomlysningen kan man fundera om det är ett så bra öppningsspår. Men på något vis slår *Oh Dear* an tonen för hela albumet. Den är vacker och melankolisk. "Is something wrong with the air/Since you can't breathe in here/How long have you held your breath/Oh dear". *Going Home* är en underbar låt med en makalös trumpetslinga. Legendaren Freddie Wadling gästsjunger på *Once* och deras röster passar utmärkt ihop. I *People* funderar hon över varför man förändras i vissa personers närhet. Tankarna förs till Kristofer Åströms soloplatto. En svag essens av country ligger i luften och jag vill bara insupa allt mer.

Sing and Dance är en riktigt stark platta. De elva låtarna platsar alla utmärkt, det finns inte ett svagt spår. Jag brukar gräma mig över att det är väldigt få kvinnliga artister som får mig på fall. Nu har jag funnit en till. Tack Sophie.

Annica Henriksson